Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 4 października 2024 r.*

Spis treści

I. Ramy prawne 6

A. Dyrektywa 2014/59/UE 6

B. Rozporządzenie SRM 8

C. Projekt regulacyjnych standardów technicznych 24

II. Okoliczności leżące u podstaw sporu 24

A. Sytuacja gospodarcza Banco Popular w latach 2016 i 2017 24

B. Przebieg procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji 26

C. Sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji 28

D. Okoliczności faktyczne zaistniałe po przyjęciu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji 31

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok 32

A. Postępowanie przed Sądem 32

B. Zaskarżony wyrok 33

IV. Żądania stron w postępowaniu odwoławczym 33

V. W przedmiocie odwołania 34

A. Rozważania wstępne 34

B. W przedmiocie części piątej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 90 rozporządzenia SRM oraz art. 17, 41 i 52 Karty w związku z art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC, i części szóstej tego zarzutu, dotyczącej naruszenia obowiązku uzasadnienia, o którym w art. 296 TFUE 35

* Język postępowania: hiszpański.

1. W przedmiocie części piątej zarzutu drugiego 35

a) Argumentacja stron 35

b) Ocena Trybunału 36

2. W przedmiocie części szóstej zarzutu drugiego 39

a) Argumentacja stron 39

b) Ocena Trybunału 41

1) W przedmiocie dopuszczalności 41

2) Co do istoty 42

i) W przedmiocie uzasadnienia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji 43

ii) W przedmiocie uzasadnienia decyzji 2017/1246 45

C. W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia SRM 46

1. Argumentacja stron 46

2. Ocena Trybunału 47

a) W przedmiocie dopuszczalności 47

b) Co do istoty 48

D. W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia SRM 50

1. Argumentacja stron 50

2. Ocena Trybunału 51

E. W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM 53

1. Argumentacja stron 53

2. Ocena Trybunału 54

F. W przedmiocie części od pierwszej do czwartej zarzutu drugiego, dotyczących naruszenia art. 20 rozporządzenia SRM 57

1. W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego 58

a) Argumentacja stron 58

b) Ocena Trybunału 59

1) W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego 59

2) W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego 60

3) W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego 61

4) W przedmiocie czwartego zarzutu szczegółowego 62

5) W przedmiocie piątego zarzutu szczegółowego 62

2. W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM 63

a) Argumentacja stron 63

b) Ocena Trybunału 64

1) W przedmiocie dopuszczalności 64

2) Co do istoty 64

3. W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 7 i 9 rozporządzenia SRM 65

a) Argumentacja stron 65

b) Ocena Trybunału 66

4. W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 10 i 11 rozporządzenia SRM 67

a) Argumentacja stron 67

b) Ocena Trybunału 67

G. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego żądania odszkodowawczego związanego ze stwierdzeniem nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i decyzji 2017/1246 68

H. W przedmiocie części pierwszej zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia obowiązku zachowania poufności 69

1. Argumentacja stron 69

2. Ocena Trybunału 71

a) W przedmiocie zarzutów szczegółowych od pierwszego do trzeciego, dotyczących naruszenia obowiązku zachowania poufności 71

b) W przedmiocie czwartego zarzutu szczegółowego, dotyczącego podnoszonego wycieku informacji wewnętrznych 74

c) W przedmiocie zarzutów szczegółowych od piątego do ósmego podniesionych w części pierwszej zarzutu czwartego 75

I. W przedmiocie części drugiej zarzutu czwartego, dotyczącej istnienia związku przyczynowego 76

J. W przedmiocie części trzeciej zarzutu czwartego, dotyczącej żądania odszkodowawczego . 76

W przedmiocie kosztów 77

Odwołanie – Polityka gospodarcza i pieniężna – Unia bankowa – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych (SRM) – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA – Artykuł 14 – Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 18 ust. 1 – Warunki, jakim podlega przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Obowiązki Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) i Komisji Europejskiej – Artykuł 20 – Wyceny na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Wymogi – Artykuły 88–91 – Obowiązek zachowania poufności – Prawo dostępu do akt – Oświadczenia prasowe

W sprawie C-541/22 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 11 sierpnia 2022 r.,

Araceli García Fernández, zamieszkały w Villanueva de la Cañada (Hiszpania),

Faustino González Parra, zamieszkały w Palma de Mallorca (Hiszpania),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, zamieszkały w Sewilli (Hiszpania),

Juan Antonio Galán Alcázar, zamieszkały w Consuegra (Hiszpania),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, zamieszkała w Madrycie (Hiszpania),

Macon, SA, z siedzibą w Barcelonie (Hiszpania),

Marta Espejel García, zamieszkała w Villanueva de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, z siedzibą w Road Town (Brytyjskie Wyspy Dziewicze),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, zamieszkały w Madrycie,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, zamieszkały w Madrycie,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, zamieszkały w Salas de los Infantes (Hiszpania),

María Rosario Mari Juan Domingo, zamieszkała w Salas de los Infantes (Hiszpania),

których reprezentowali S. Cajal Martín, B.M. Cremades Román, J.M. López Useros i P. Marrodán Lázaro, abogados,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania są:

Eleveté Invest Group, SL, z siedzibą w Madrycie,

Antonio Bail Cajal, zamieszkały w Sant Cugat del Vallés (Hiszpania),

Carlos Sobrini Marín, zamieszkały w Madrycie,

Edificios 1326 de l'Hospitalet SL, z siedzibą w Hospitalet de Llobregat (Hiszpania),

Juan José Homs Tapias, zamieszkały w Manresa (Hiszpania),

Anna María Torras Giro, zamieszkała w Manresa,

Marbore 2000, SL, z siedzibą w Hospitalet de Llobregat,

Tristán González del Valle, zamieszkały w Madrycie,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, którą reprezentowali L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė i D. Triantafyllou, w charakterze pełnomocników, których wspierali A. Manzaneque Valverde J. Rivas Andrés, abogados,

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali H. Ehlers, M.S. Fernández Rupérez, A.R. Lapresta Bienz i J.M. Rius Riu, w charakterze pełnomocników, których wspierali F.B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring i S. Schelo, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowali L. Aguilera Ruiz i M.J. Ruiz Sánchez, w charakterze pełnomocników,

Banco Santander SA, z siedzibą w Santander (Hiszpania), którą reprezentowali J. Remón Peñalver, J.M. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, T. von Danwitz (sprawozdawca), P.G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalna: T. Ćapeta,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznik generalnej na posiedzeniu w dniu 14 marca 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez i María Rosario Mari Juan Domingo wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 1 czerwca 2022 r., Eleveté Invest Group i in./Komisja i SRB (T-523/17, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2022:313), w którym Sąd oddalił ich skargę zmierzającą, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji SRB/EES/2017/08 wydanej na sesji wykonawczej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), z dnia 7 czerwca 2017 r. dotyczącej przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español, SA (zwanego dalej „spornym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji") oraz decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA (Dz.U. 2017, L 178, s. 15; sprostowanie Dz.U. 2017, L 320, s. 31), po drugie, do uzyskania naprawienia szkody, jaką mieli oni ponieść w wyniku tych decyzji, a po trzecie, do stwierdzenia nieważności wyceny wstępnej i do uzyskania rekompensaty.

I. Ramy prawne

A. Dyrektywa 2014/59/UE

2 Artykuł 36 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190), zatytułowany „Wycena do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji", przewiduje w ust. 14–16, że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów i warunków, w jakich powinna być dokonywana wycena instytucji lub podmiotu mogących zostać objętych działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przepisie tym uściślono, że do EUNB należy przedkładanie tych projektów standardów technicznych Komisji Europejskiej, która jest uprawniona do ich przyjęcia zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia

24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 12).

3 Artykuły 38 i 39 regulują stosowanie instrumentu zbycia działalności przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Artykuł 39 tej dyrektywy, zatytułowany „Instrument zbycia działalności: wymogi proceduralne", przewiduje:

„1. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, stosując instrument zbycia działalności w odniesieniu do instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji występuje z ofertą sprzedaży aktywów, praw, zobowiązań, akcji lub innych instrumentów właścicielskich tej instytucji, które organ zamierza przenieść, lub czyni przygotowania w celu złożenia takiej oferty. Grupy praw, aktywów i zobowiązań mogą być oferowane odrębnie.

2. Nie naruszając […] ram [Unii Europejskiej dotyczących] pomocy państwa, o ile mają zastosowanie, oferty, o której mowa w ust. 1, dokonuje się zgodnie z następującymi kryteriami:

a) zachowania jak największej przejrzystości i nieprzedstawiania błędnej wartości aktywów, praw, zobowiązań, akcji lub innych instrumentów właścicielskich tej instytucji, które organ zamierza przenieść, z uwzględnieniem danych okoliczności, a w szczególności konieczności utrzymania stabilności finansowej;

b) braku bezzasadnego faworyzowania lub dyskryminacji potencjalnych nabywców;

c) braku konfliktów interesów;

d) nieprzyznawania jakichkolwiek niesprawiedliwych korzyści potencjalnemu nabywcy;

e) uwzględnienia potrzeby przeprowadzenia szybkiego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

f) dążenia do osiągnięcia jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny zbycia danych akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań.

Z zastrzeżeniem lit. b) akapit pierwszy, zasady, o których mowa w niniejszym ustępie, nie uniemożliwiają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwrócenia się do konkretnych potencjalnych nabywców.

[…]

3. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zastosować instrument zbycia działalności bez spełniania określonego w ust. 1 wymogu dotyczącego oferowania na sprzedaż, jeżeli uzna, że spełnienie tych wymogów prawdopodobnie utrudniłoby osiągnięcie co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w szczególności, gdy spełnione są następujące warunki:

a) organ uważa, że istnieje poważne zagrożenie dla stabilności finansowej wynikające z upadłości lub potencjalnej upadłości instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub rosnące na skutek upadłości lub prawdopodobnej upadłości tej instytucji; oraz

b) uważa on, że spełnienie tych wymogów mogłoby ograniczyć skuteczność instrumentu zbycia działalności w zmniejszeniu tego zagrożenia lub w osiągnięciu celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 31 ust. 2 lit. b).

[…]".

B. Rozporządzenie SRM

4 Motywy 7, 13 à 15, 24, 26, 52, 53, 58, 89 i 116 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem SRM") mają następujące brzmienie:

„(7) Jako pierwszy krok w kierunku unii bankowej jednolity mechanizm nadzorczy utworzony na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63 (jednolity mechanizm nadzorczy) ma zapewnić spójne i skuteczne wdrażanie polityki Unii dotyczącej nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, stosowanie jednolitego zbioru przepisów dotyczących usług finansowych w jednakowy sposób w odniesieniu do instytucji kredytowych w państwach członkowskich należących do strefy euro oraz w tych państwach członkowskich nienależących do strefy euro, które postanowiły uczestniczyć w jednolitym mechanizmie nadzorczym […], oraz objęcie tych instytucji kredytowych nadzorem najwyższej jakości.

[…]

(13) W celu przywrócenia zaufania do sektora bankowego i jego wiarygodności Europejski Bank Centralny (EBC) prowadzi obecnie kompleksową ocenę bilansu wszystkich banków objętych bezpośrednim nadzorem. Taka ocena gwarantuje wszystkim zainteresowanym podmiotom, że banki objęte jednolitym mechanizmem nadzorczym, a zatem wchodzące w zakres jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, są zasadniczo w dobrej kondycji finansowej i są godne zaufania.

(14) Po ustanowieniu jednolitego mechanizmu nadzorczego rozporządzeniem (UE) nr 1024/2013, zgodnie z którym banki w uczestniczących państwach członkowskich podlegają albo centralnemu nadzorowi sprawowanemu przez EBC, albo nadzorowi właściwych organów krajowych w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, istnieje niedostosowanie między nadzorowaniem tych banków na szczeblu unijnym a ich krajowym traktowaniem w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z [dyrektywą 2014/59], które zostanie rozwiązane dzięki ustanowieniu jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(15) Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do banków, których organem nadzorczym w państwie macierzystym jest EBC lub które podlegają nadzorowi właściwego organu krajowego państwa członkowskiego, którego walutą jest euro, lub państwa członkowskiego, którego walutą nie jest euro i które nawiązało bliską współpracę

zgodnie z art. 7 [rozporządzenia nr 1024/2013]. Zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia jest powiązany z zakresem zastosowania [rozporządzenia nr 1024/2013]. Mając na uwadze, że zadania nadzorcze przyznane jednolitemu mechanizmowi nadzorczemu są w znacznym stopniu powiązane z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, utworzenie scentralizowanego systemu nadzoru działającego zgodnie z art. 127 ust. 6 [TFUE] ma zasadnicze znaczenie dla procesu harmonizacji restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w uczestniczących państwach członkowskich. Fakt, iż podmioty objęte zakresem zastosowania [rozporządzenia nr 1024/2013] podlegają nadzorowi jednolitego mechanizmu nadzorczego stanowi swoistą cechę, która sprawia, że znajdują się one w obiektywnie odmiennej sytuacji dla celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Niezbędne jest przyjęcie środków celem stworzenia jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmującego wszystkie państwa członkowskie uczestniczące w jednolitym mechanizmie nadzorczym, tak aby ułatwić odpowiednie i stabilne funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

[…]

(24) Ponieważ jedynie instytucje Unii mogą ustanowić politykę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Unii oraz z uwagi na fakt, iż przyjmowanie poszczególnych programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozostawia margines uznaniowości, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego zaangażowania Rady [Europejskiej] i Komisji, jako instytucji, które zgodnie z art. 291 TFUE mogą korzystać z uprawnień wykonawczych. Oceny aspektów uznaniowych decyzji podjętych przez [SRB] w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje Komisja. Mając na uwadze znaczny wpływ decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na stabilność finansową państw członkowskich i Unii jako takiej, a także na suwerenność budżetową państw członkowskich, ważne jest przyznanie Radzie uprawnienia wykonawczego do podejmowania niektórych decyzji dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Sprawowanie skutecznej kontroli nad oceną przez [SRB] istnienia interesu publicznego oraz ocena wszelkich istotnych zmian kwoty ze środków [jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zwanego dalej „funduszem”], jaka zostanie wykorzystana w danym działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny zatem leżeć w gestii Rady i odbywać się na wniosek Komisji. Komisja powinna być ponadto uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu określenia dalszych kryteriów lub warunków, jakie [SRB] powinna uwzględnić, wykonując swe poszczególne uprawnienia. Takie powierzenie zadań restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie może w żaden sposób utrudniać funkcjonowania wewnętrznego rynku usług finansowych. EUNB powinien zatem zachować swą rolę oraz obecne kompetencje i zadania: powinien rozwijać i przyczyniać się do spójnego stosowania unijnego ustawodawstwa obowiązującego wobec wszystkich państw członkowskich i zwiększać zbieżność praktyk w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nadzorczych w całej Unii.

[…]

(26) EBC, będący organem nadzoru w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, a także [SRB], powinny móc ocenić, czy instytucja kredytowa jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, oraz czy istnieją jakiekolwiek realne szanse, że alternatywne działania ze strony sektora prywatnego lub działania nadzorcze zapobiegłyby w rozsądnym czasie jej upadłości. Jeżeli [SRB] uzna, że spełniono wszystkie kryteria dotyczące

uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinna przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Procedura związana z przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która obejmuje Komisję i Radę, umacnia konieczną niezależność operacyjną [SRB], nie naruszając jednocześnie zasady delegacji uprawnień agencjom, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej […].

[…]

(52) Podstawą ustanowienia jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być ramy [rozporządzenia nr 1024/2013] i [dyrektywy 2014/59]. [SRB] powinna być zatem uprawniona do interwencji na wczesnym etapie w przypadku pogarszającej się sytuacji finansowej lub wypłacalności podmiotu. Informacje, które [SRB] otrzymuje od krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub EBC na tym etapie, są niezbędne do ustalenia, jakie działania może ona podjąć w celu przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danego podmiotu.

(53) W celu zapewnienia szybkiego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy staje się to konieczne, [SRB] powinna ściśle monitorować, we współpracy z EBC lub odpowiednim właściwym organem krajowym, sytuację danych podmiotów oraz zastosowanie się tych podmiotów do wprowadzonych wobec nich środków wczesnej interwencji. Przy ustalaniu, czy działanie sektora prywatnego mogłoby w rozsądnym terminie zapobiec upadłości podmiotu, stosowny organ powinien uwzględnić skuteczność środków wczesnej interwencji podjętych w okresie wyznaczonym przez właściwy organ.

[…]

(58) Likwidacja podmiotu będącego na progu upadłości w ramach standardowego postępowania upadłościowego może zagrażać stabilności finansowej, zakłócać świadczenie podstawowych usług i wpływać na ochronę deponentów. W takim przypadku istnieje interes publiczny przemawiający za zastosowaniem instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem zapewnić ciągłość świadczenia podstawowych usług finansowych, utrzymanie stabilności systemu finansowego, ograniczenie pokusy nadużycia poprzez ograniczenie do minimum zależności od publicznego wsparcia finansowego dla podmiotu będącego na progu upadłości, oraz ochronę deponentów.

[…]

(89) Aby zwiększyć skuteczność jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, [SRB] powinna ściśle współpracować z EUNB we wszystkich okolicznościach. […] Ponadto [SRB] powinna ściśle współpracować z EBC oraz innymi organami uprawnionymi do nadzorowania podmiotów w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, w szczególności grup objętych nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez EBC. Aby skutecznie zarządzać restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją banków będących na progu upadłości, [SRB] powinna współpracować z krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na wszystkich etapach tej procedury. Współpraca ta jest niezbędna nie tylko na potrzeby wykonania podejmowanych przez [SRB] decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale również przed przyjęciem takiej decyzji, na etapie opracowania planu restrukturyzacji

i uporządkowanej likwidacji lub wczesnego interweniowania. [SRB] powinna mieć możliwość współpracy z odpowiednimi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i instrumentami finansującymi bezpośrednie lub pośrednie publiczne wsparcie finansowe.

[…]

(116) Działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy odpowiednio zgłaszać i, poza ograniczoną liczbą wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu, podawać do wiadomości publicznej. Ponieważ jednak informacje otrzymywane w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB], krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz doradzających im ekspertów mogą być danymi szczególnie chronionymi, przed upublicznieniem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje te powinny podlegać wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej. Należy wziąć pod uwagę, że informacje na temat treści i szczegółów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich ocen tych planów mogą mieć dalekosiężne skutki, w szczególności dla danego przedsiębiorstwa. Należy założyć, że wszelkie informacje udzielone na potrzeby podjęcia decyzji – niezależnie, czy dotyczy ona tego, czy spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy zastosowania określonego instrumentu, czy też działania w toku procedury – mają wpływ na interes publiczny i prywatny, którego działanie dotyczy. Jednak już sama informacja, że [SRB] i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji badają określony podmiot, może mieć dla niego negatywne skutki. W związku z tym należy zapewnić odpowiednie mechanizmy utrzymywania poufności informacji, takich jak treść i szczegóły planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich przeprowadzanych w związku z tym ocen”.

5 Zgodnie z art. 5 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia SRM SRB, podobnie jak Rada i Komisja, jest zobowiązana stosować się, po pierwsze, do wiążących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB i przyjętych przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem nr 1093/2010, a po drugie, do wszelkich wytycznych i zaleceń wydanych przez EUNB na podstawie tego ostatniego rozporządzenia.

6 Artykuł 14 tego rozporządzenia, zatytułowany „Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w art. 18, [SRB], Rada i Komisja, oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie swoich odnośnych obowiązków, uwzględniają cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wybierają instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które ich zdaniem pozwalają najlepiej osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednie w okolicznościach danej sprawy.

2. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1, są następujące:

a) zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych;

b) uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina, w tym w infrastrukturach rynkowych, oraz przez utrzymanie dyscypliny rynkowej;

c) ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;

d) ochrona deponentów objętych zakresem [dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. 2014, L 173, s. 149)] i inwestorów objętych zakresem [dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. 1997, L 84, s. 22)];

e) ochrona środków finansowych należących do klientów i aktywów należących do klientów.

Realizując cele, o których mowa w akapicie pierwszym, [SRB], Rada, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dążą do ograniczenia do minimum kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, chyba że jest to niezbędne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Z zastrzeżeniem różnych przepisów niniejszego rozporządzenia poszczególne cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są tak samo ważne i wyważone odpowiednio do charakteru i okoliczności każdego przypadku”.

7 Artykuł 15 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Ogólne zasady restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi w ust. 1:

„1. Działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w art. 18, [SRB], Rada, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują wszelkie stosowne środki w celu zapewnienia, by działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji było realizowane zgodnie z następującymi zasadami:

a) w pierwszej kolejności straty ponoszą akcjonariusze instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

[…]”.

8 Artykuł 18 przedmiotowego rozporządzenia, zatytułowany „Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Zgodnie z ust. 6 [SRB] przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz ust. 5, jeżeli spełnione zostały warunki zastosowania tych ustępów, i jedynie po stwierdzeniu – na swojej sesji wykonawczej zwołanej po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z akapitem czwartym lub z własnej inicjatywy – że spełnione zostały następujące warunki:

a) podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością;

b) biorąc pod uwagę ramy czasowe i inne istotne okoliczności, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiekolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, lub działania nadzorcze, w tym środki wczesnej interwencji bądź umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21, podjęte względem danego podmiotu, zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych;

c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), dokonuje EBC po zasięgnięciu opinii [SRB]. [SRB] może na sesji wykonawczej dokonać takiej oceny wyłącznie po poinformowaniu EBC o swoim zamiarze oraz tylko jeżeli EBC, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania takiej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC bezzwłocznie przekazuje [SRB] wszelkie istotne informacje, jakich [SRB] zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny.

Jeżeli EBC oceni, że warunek określony w akapicie pierwszym lit. a) został spełniony w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w akapicie pierwszym, bezzwłocznie informuje o tej ocenie Komisję i [SRB].

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), dokonuje [SRB] na sesji wykonawczej lub, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ścisłej współpracy z EBC. EBC może też poinformować [SRB] lub krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że uważa, iż warunek określony w tej literze został spełniony.

2. Bez uszczerbku dla sytuacji, w których EBC postanowił bezpośrednio wykonywać zadania nadzorcze w odniesieniu do instytucji kredytowych zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. b) [rozporządzenia nr 1024/2013], w przypadku otrzymania powiadomienia na mocy ust. 1 lub gdy [SRB] zamierza dokonać oceny na mocy ust. 1 z własnej inicjatywy w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 3, [SRB] niezwłocznie informuje EBC o swojej ocenie.

[…]

4. Do celów ust. 1 lit. a) uznaje się, że podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeśli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

a) podmiot naruszył, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że instytucja ta w najbliższej przyszłości naruszy wymogi dotyczące kontynuacji zezwolenia w sposób uzasadniający wycofanie zezwolenia przez EBC, w tym – choć nie tylko – z powodu poniesienia lub prawdopodobieństwa poniesienia przez instytucję strat, które wyczerpią jej wszystkie fundusze własne lub znaczną ich część;

b) wartość aktywów podmiotu jest niższa od wartości jego zobowiązań lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości wartość aktywów podmiotu będzie niższa od wartości jego zobowiązań;

c) podmiot jest niezdolny, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że podmiot [ten] w najbliższej przyszłości będzie niezdolny do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności;

d) wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, z wyjątkiem sytuacji, gdy w celu zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce państwa członkowskiego i utrzymania stabilności finansowej wspomniane nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje dowolną z następujących form […]

[…]

5. Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za będące w interesie publicznym, jeśli jest ono konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 i jest proporcjonalne do tych celów, a likwidacja podmiotu w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie.

6. Jeśli spełnione są warunki określone w ust. 1, [SRB] przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

a) obejmuje podmiot restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

b) określa zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, o której mowa w art. 22 ust. 2, w szczególności wszelkie wyłączenia z zastosowania umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 27 ust. 5 i 14;

c) określa wykorzystanie funduszu w celu wsparcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 76 oraz decyzją Komisji podjętą zgodnie z art. 19.

7. Bezzwłocznie po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [SRB] przekazuje go Komisji.

W terminie 24 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB] Komisja zatwierdza ten program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji albo sprzeciwia się temu programowi w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych w przypadkach nieobjętych akapitem trzecim niniejszego ustępu.

W terminie 12 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB] Komisja może zaproponować Radzie:

a) aby sprzeciwiła się programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z takiego powodu, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez [SRB] nie spełnia kryterium interesu publicznego, o którym mowa w ust. 1 lit. c);

b) aby zatwierdziła istotną zmianę kwoty funduszu przewidzianej w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawionym przez [SRB] lub by sprzeciwiła się takiej zmianie.

[…]

8. Jeżeli Rada sprzeciwia się objęciu instytucji restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją z powodu niespełnienia kryterium interesu publicznego, o którym mowa w ust. 1 lit. c), odnośny podmiot zostaje w sposób uporządkowany zlikwidowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

9. [SRB] zapewnia podjęcie koniecznych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu realizacji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez odpowiednie krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest skierowany do odpowiednich krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i zawiera instrukcje dla tych organów, które podejmują wszystkie konieczne środki w celu zrealizowania go zgodnie z art. 29, poprzez wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W przypadku istnienia pomocy publicznej [państwa] lub pomocy z funduszu [SRB] działa zgodnie z decyzją w sprawie tej pomocy podjętą przez Komisję.

10. Komisja może otrzymywać od [SRB] wszelkie informacje, które uzna za istotne do wykonywania swoich zadań na mocy niniejszego rozporządzenia. [SRB] może otrzymywać od każdej osoby, zgodnie z rozdziałem 5 niniejszego tytułu, wszelkie informacje potrzebne jej do przygotowania i podjęcia decyzji w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym aktualizacji i uzupełnień informacji zawartych w planach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

9 Zgodnie z art. 19 rozporządzenia SRM, zatytułowanym „Pomoc państwa i pomoc z funduszu”:

„1. Jeżeli działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmuje przyznanie pomocy państwa na mocy art. 107 ust. 1 TFUE lub pomocy z funduszu zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na mocy art. 18 ust. 6 niniejszego rozporządzenia może nastąpić dopiero po przyjęciu przez Komisję pozytywnej lub warunkowej decyzji dotyczącej zgodności wykorzystania takiej pomocy z zasadami regulującymi rynek wewnętrzny.

[…]

3. W zakresie, w jakim działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zaproponowane przez [SRB] wiąże się z wykorzystaniem funduszu, [SRB] powiadamia Komisję o proponowanym wykorzystaniu funduszu. Powiadomienie od [SRB] zawiera wszystkie informacje niezbędne, aby umożliwić Komisji dokonanie oceny zgodnie z niniejszym ustępem.

[…]”.

10 Artykuł 20 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wycena na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Przed podjęciem decyzji w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych [SRB] zapewnia, by osoba niezależna od wszelkich organów publicznych, w tym od [SRB] i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu, przeprowadziła rzetelną, ostrożną i realistyczną wycenę aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2.

2. Z zastrzeżeniem ust. 15, jeśli spełnione są wszystkie wymogi określone w ust. 1 i w ust. 4–9, wycenę uznaje się za ostateczną.

3. Jeśli nie jest możliwa niezależna wycena zgodnie z ust. 1, [SRB] może przeprowadzić wstępną wycenę aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2, zgodnie z ust. 10 niniejszego artykułu.

4. Celem wyceny jest oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2 i który spełnia warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 16 i 18.

5. Cele wyceny są następujące:

a) pomoc w ustaleniu, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych;

b) jeśli spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – pomoc w podjęciu decyzji w sprawie odpowiedniego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które należy podjąć w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 2;

c) jeśli wykonywane jest uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej zakresu umorzenia lub obniżenia wartości instrumentów właścicielskich, a także zakresu umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych;

d) jeśli stosowany jest instrument umorzenia lub konwersji długu – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej zakresu umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych;

e) jeśli stosowany jest instrument instytucji pomostowej lub instrument wydzielenia aktywów – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej aktywów, praw, zobowiązań lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, oraz decyzji dotyczącej wartości ewentualnego wynagrodzenia należnego instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub, w stosownych przypadkach, akcjonariuszom lub posiadaczom instrumentów właścicielskich;

f) jeśli stosowany jest instrument zbycia działalności – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej aktywów, praw, zobowiązań lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, oraz przekazanie [SRB] informacji umożliwiających jej ustalenie, co stanowi warunki handlowe do celów art. 24 ust. 2 lit. b);

g) we wszystkich przypadkach – zapewnienie, by wszelkie straty z tytułu aktywów podmiotu, o którym mowa w art. 2, zostały w pełni uznane w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych.

6. Bez uszczerbku dla unijnych ram pomocy państwa, w stosownych przypadkach wycena jest oparta na ostrożnych założeniach, w tym w odniesieniu do współczynników niewykonania zobowiązania i powagi strat. Wycena nie przewiduje żadnego potencjalnego udzielenia w przyszłości […] nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, żadnego awaryjnego

wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny ani żadnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach […].

7. Wycenę uzupełnia się o następujące informacje zawarte w księgach rachunkowych i ewidencji podmiotu, o którym mowa w art. 2:

a) zaktualizowany bilans i sprawozdanie na temat sytuacji finansowej podmiotu, o którym mowa w art. 2;

b) analizę i szacunkową wartość księgową aktywów;

c) wykaz pozostających do spłaty zobowiązań bilansowych i pozabilansowych wykazanych w księgach rachunkowych i ewidencji podmiotu, o którym mowa w art. 2, wraz z informacjami dotyczącymi odpowiednich wierzytelności i kolejnością uprzywilejowania roszczeń, o której mowa w art. 17.

[…]

9. Wycena zawiera informacje o podziale wierzycieli na kategorie zgodnie z kolejnością uprzywilejowania roszczeń, o której mowa w art. 17, oraz oszacowanie zakładanego sposobu traktowania poszczególnych kategorii akcjonariuszy i wierzycieli, gdyby podmiot, o którym mowa w art. 2, był likwidowany w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Oszacowanie to nie narusza zastosowania zasady »niepogarszania sytuacji wierzycieli«, o której to zasadzie mowa w art. 15 ust. 1 lit. g).

10. Jeśli ze względu na pilny charakter sprawy nie jest możliwe spełnienie wymogów określonych w ust. 7 i 9 lub zastosowanie ma ust. 3, przeprowadza się wycenę wstępną. Wycena wstępna jest zgodna z wymogami określonymi w ust. 4 oraz, w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności, z wymogami określonymi w ust. 1, 7 i 9.

Wycena wstępna, o której mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia bufor z tytułu dodatkowych strat, wraz z odpowiednim uzasadnieniem.

11. Wycenę niespełniającą wszystkich wymogów określonych w ust. 1 i w ust. 4–9 uznaje się za wstępną do czasu przeprowadzenia przez niezależną osobę, o której mowa w ust. 1, wyceny w pełni zgodnej z wszystkimi wymogami określonymi w tych ustępach. Tę ostateczną wycenę ex post przeprowadza się w najbliższym praktycznie możliwym terminie. Może ona zostać przeprowadzona odrębnie od wyceny, o której mowa w ust. 16, 17 i 18, albo jednocześnie z tą wyceną, i przez tę samą niezależną osobę, która przeprowadziła tę wycenę, lecz powinna być od niej odrębna.

Cele ostatecznej wyceny ex post są następujące:

a) zapewnić, by wszelkie straty z tytułu aktywów podmiotu, o którym mowa w art. 2, były w pełni uwzględniane w księgach rachunkowych tego podmiotu;

b) pomóc w podjęciu decyzji w sprawie odpisania roszczeń wierzycieli lub zwiększenia wartości wypłacanego wynagrodzenia, zgodnie z ust. 12 niniejszego artykułu.

12. Jeżeli dokonane w ramach ostatecznej wyceny ex post oszacowanie wartości aktywów netto podmiotu, o którym mowa w art. 2, przewyższa wartość oszacowania aktywów netto tego podmiotu dokonanego w ramach wyceny wstępnej, [SRB] może zwrócić się do krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o:

a) wykonanie jego uprawnienia do zwiększenia wartości roszczeń wierzycieli lub posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych, które zostały umorzone w ramach instrumentu umorzenia lub konwersji długu;

b) zalecenie instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami, by dokonały wypłaty dalszego wynagrodzenia w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub – w zależności od przypadku – w odniesieniu do instrumentów właścicielskich na rzecz posiadaczy takich instrumentów.

13. Niezależnie od przepisów ust. 1 wycenę wstępną przeprowadzoną zgodnie z ust. 10 i 11 uznaje się za dopuszczalną podstawę do podjęcia przez [SRB] decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym zalecenia krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przejęcia kontroli nad instytucją będącą na progu upadłości, lub w sprawie wykonania uprawnień do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych.

[…]

15. Wycena jest integralną częścią decyzji w sprawie zastosowania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub decyzji w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych. Sama wycena nie podlega odrębnemu prawu do odwołania, ale może podlegać odwołaniu łącznie z decyzją [SRB].

16. Do celów oceny, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją została poddana standardowemu postępowaniu upadłościowemu, [SRB] zapewnia, by jak najszybciej po przeprowadzeniu działania lub działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przeprowadzona została wycena przez niezależną osobę, o której mowa w ust. 1. Wycena ta jest odrębna od wyceny przeprowadzonej na mocy ust. 1–15.

[…]”.

11 Artykuł 21 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Umorzenie i konwersja instrumentów kapitałowych”, przewiduje:

„1. [SRB] wykonuje uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych, stanowiąc na mocy procedury określonej w art. 18, w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz ust. 5, jeżeli spełnione są warunki zastosowania tych ustępów, ale wyłącznie wtedy,

gdy stwierdzi – na swojej sesji wykonawczej zwołanej po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z akapitem drugim lub z własnej inicjatywy – że spełniony został co najmniej jeden z następujących warunków:

a) stwierdzono, że spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 16 i 18, przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) podmiot nie będzie w stanie utrzymać rentowności, chyba że odpowiednie instrumenty kapitałowe zostaną umorzone lub nastąpi ich konwersja na kapitał własny;

c) w przypadku odpowiednich instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez jednostkę zależną i jeżeli te odpowiednie instrumenty kapitałowe są uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej i na zasadzie skonsolidowanej, chyba że uprawnienie do umorzenia lub konwersji jest wykonywane w odniesieniu do tych instrumentów, grupa nie będzie w stanie utrzymać rentowności;

d) w przypadku odpowiednich instrumentów kapitałowych wyemitowanych na poziomie jednostki dominującej i jeżeli te odpowiednie instrumenty kapitałowe są uznawane do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej na poziomie jednostki dominującej lub na zasadzie skonsolidowanej, chyba że uprawnienie do umorzenia lub konwersji jest wykonywane w odniesieniu do tych instrumentów, grupa nie będzie w stanie utrzymać rentowności;

e) podmiot lub grupa wymagają udzielenia nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, z wyjątkiem wystąpienia dowolnej z okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 4 lit. d) ppkt (iii).

Oceny warunków, o których mowa w lit. a), c) i d) akapitu pierwszego, dokonuje EBC, po zasięgnięciu opinii [SRB]. [SRB] na swojej sesji wykonawczej również może dokonać takiej oceny.

2. W odniesieniu do oceny, czy dany podmiot lub grupa są rentowne, na swojej sesji wykonawczej [SRB] może dokonać takiej oceny wyłącznie po poinformowaniu EBC o swoim zamiarze i tylko wtedy, gdy EBC, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania takiej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC bez zwłoki przekazuje [SRB] wszelkie istotne informacje, jakich [SRB] zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny.

3. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu podmiot, o którym mowa w art. 2, lub grupę uznaje się za niebędące w stanie utrzymać rentowności, wyłącznie jeśli spełnione są oba poniższe warunki:

a) podmiot lub grupa są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością;

b) biorąc pod uwagę ramy czasowe i inne istotne okoliczności, nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że jakiekolwiek działanie, w tym alternatywne środki sektora prywatnego lub działanie w ramach nadzoru (w tym środki wczesnej interwencji) inne niż umorzenie lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych, podjęte indywidualnie lub w połączeniu z działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zapobiegłoby upadłości tego podmiotu lub grupy w rozsądnych ramach czasowych.

4. Do celów ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu podmiot uznaje się za będący na progu upadłości lub zagrożony upadłością, jeśli występuje co najmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 4.

5. Do celów ust. 3 lit. a) grupę uznaje się za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością, jeśli grupa naruszyła lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że grupa ta w najbliższej przyszłości naruszy dotyczące jej skonsolidowane wymogi ostrożnościowe w sposób uzasadniający podjęcie działania przez EBC lub właściwy organ krajowy, w tym – choć nie tylko – z powodu poniesienia lub prawdopodobieństwa poniesienia przez tę grupę strat, które wyczerpią jej wszystkie fundusze własne lub znaczną ich część.

[…]

9. Jeśli spełniony jest co najmniej jeden z warunków, o których mowa w ust. 1, i warunki, o których mowa w art. 18 ust. 1, również zostały spełnione, stosuje się procedurę określoną w art. 18 ust. 6, 7 i 8.

[…]”.

12 Artykuł 22 przedmiotowego rozporządzenia, zatytułowany „Ogólne zasady dotyczące instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Jeśli [SRB] postanowi zastosować instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 2, lub wobec podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych ustępów, i odnośne działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji doprowadziłoby do poniesienia strat przez wierzycieli lub konwersji ich roszczeń, [SRB] zaleca krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonanie uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21 bezpośrednio przed lub równocześnie z zastosowaniem instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 18 ust. 6 lit. b), są następujące:

a) instrument zbycia działalności;

b) instrument instytucji pomostowej;

c) instrument wydzielenia aktywów;

d) instrument umorzenia lub konwersji długu.

3. Przyjmując program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 18 ust. 6, [SRB] uwzględnia następujące czynniki:

a) aktywa i zobowiązania instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją na podstawie wyceny zgodnie z art. 20;

b) sytuację w zakresie płynności instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

c) zbywalność wartości koncesji instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w świetle warunków konkurencyjnych i gospodarczych panujących na rynku;

d) dostępny czas.

4. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje się do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 14, zgodnie z zasadami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w art. 15. Można je stosować indywidualnie albo w dowolnym połączeniu, z wyjątkiem instrumentu wydzielenia aktywów, który można zastosować jedynie wraz z innym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

[…]".

13 Artykuł 24 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Instrument zbycia działalności", ma następujące brzmienie:

„1. W ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instrument zbycia działalności obejmuje przeniesienie na rzecz nabywcy niebędącego instytucją pomostową:

a) instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją; lub

b) wszystkich lub niektórych aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

2. Jeśli chodzi o instrument zbycia działalności, program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa:

a) instrumenty, aktywa, prawa i zobowiązania, które mają zostać przeniesione przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 38 ust. 1 i 7–11 dyrektywy 2014/59/UE;

b) warunki handlowe, z uwzględnieniem okoliczności oraz kosztów i wydatków poniesionych w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którymi krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje przeniesienia zgodnie z art. 38 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 2014/59/UE;

c) czy uprawnienia do przeniesienia mogą być wykonane przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji więcej niż raz zgodnie z art. 38 ust. 5 i 6 dyrektywy 2014/59/UE;

d) ustalenia dotyczące oferowania na sprzedaż odnośnego podmiotu lub odnośnych instrumentów, aktywów, praw i zobowiązań przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 39 ust. 1 i 2 dyrektywy 2014/59/UE;

e) czy spełnienie przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż może potencjalnie naruszyć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

3. [SRB] stosuje instrument zbycia działalności bez konieczności spełnienia wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż na mocy ust. 2 lit. e), jeśli stwierdzi, że spełnienie tych wymogów mogłoby naruszyć co najmniej jeden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności gdy spełnione są następujące warunki:

a) [SRB] stwierdzi, iż istnieje poważne zagrożenie dla stabilności finansowej wynikające z upadłości lub prawdopodobnej upadłości instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub spotęgowane taką upadłością lub prawdopodobną upadłością; oraz

b) [SRB] stwierdzi, iż spełnienie tych wymogów mogłoby ograniczyć skuteczność instrumentu zbycia działalności w zmniejszeniu tego zagrożenia lub w osiągnięciu celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonego w art. 14 ust. 2 lit. b)".

14 Artykuł 29 tego rozporządzenia reguluje wykonywanie przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i SRB decyzji podjętych na podstawie przedmiotowego rozporządzenia i stanowi w ust. 5 zdanie pierwsze, że SRB publikuje na swojej oficjalnej stronie internetowej kopię programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub informację zawierającą streszczenie skutków działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności skutków dla klientów indywidualnych.

15 Zgodnie z art. 30 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowanym „Obowiązek współpracy i wymiany informacji w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji":

„Przy wykonywaniu swoich odnośnych obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia, [SRB], Rada, Komisja, EBC oraz krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe organy krajowe ściśle ze sobą współpracują, szczególnie w zakresie planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wczesnej interwencji oraz etapów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 8–29. Przekazują one sobie nawzajem wszystkie informacje niezbędne do wykonywania ich zadań".

16 Artykuł 76 ust. 1 lit. b) rozporządzenia SRM stanowi, że w ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB może korzystać z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zakresie niezbędnym do skutecznego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu udzielania pożyczek instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jej jednostkom zależnym, instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami.

17 Zgodnie z art. 88 tego rozporządzenia, zatytułowanym „Tajemnica służbowa i wymiana informacji":

„1. Członkowie [SRB], wiceprzewodniczący, członkowie [SRB], o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), pracownicy [SRB] i pracownicy zatrudnieni w drodze wymiany z uczestniczącymi państwami członkowskimi lub oddelegowani przez te państwa, wykonujący obowiązki z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej na podstawie art. 339 TFUE oraz odpowiednich przepisów prawodawstwa Unii, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji. W szczególności zabrania im się ujawniania informacji poufnych otrzymanych w trakcie wykonywania obowiązków zawodowych lub otrzymanych od właściwego organu lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

w związku z ich funkcjami na mocy niniejszego rozporządzenia jakimkolwiek osobom lub organom, chyba że następuje to w ramach wykonywania przez nich funkcji przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych podmiotów, o których mowa w art. 2, bądź za wyraźną i uprzednią zgodą organu lub podmiotu, które dostarczyły informacje.

Informacje objęte wymogami dotyczącymi tajemnicy służbowej nie mogą być ujawniane innym podmiotom publicznym ani prywatnym, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego. Wymogi te mają również zastosowanie do potencjalnych nabywców, z którymi nawiązano kontakt w ramach przygotowań do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu na mocy art. 13 ust. 3.

2. [SRB] zapewnia, by osoby, które bezpośrednio lub pośrednio, stale lub okazjonalnie, świadczą jakiekolwiek usługi związane z wykonywaniem jej obowiązków, w tym urzędnicy oraz inne osoby upoważnione przez [SRB] lub mianowane przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do przeprowadzania kontroli na miejscu, podlegały wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej równoważnym z wymogami, o których mowa w ust. 1.

[…]

5. Przed ujawnieniem jakichkolwiek informacji [SRB] zapewnia, aby nie zawierały one treści poufnych, w szczególności poprzez ocenę skutków, jakie to ujawnienie mogłoby mieć dla interesu publicznego w odniesieniu do polityki finansowej, monetarnej lub gospodarczej, a także dla interesów handlowych osób fizycznych i prawnych, jak również dla celu inspekcji, dochodzeń i kontroli. Procedura oceny skutków ujawnienia informacji obejmuje przeprowadzenie szczegółowej oceny skutków ujawnienia treści i szczegółów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 8 i 9, wyniku ewentualnej oceny przeprowadzonej na podstawie art. 10 lub programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 18.

[…]”.

18 Artykuł 90 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Dostęp do dokumentów”, ma następujące brzmienie:

„1. Do dokumentów posiadanych przez [SRB] stosuje się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 [z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43)] […].

[…]

4. Osoby, które są przedmiotem decyzji [SRB], mają prawo dostępu do dokumentacji [SRB], z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych ani wewnętrznych dokumentów przygotowawczych [SRB]”.

19 Artykuł 91 tego rozporządzenia przewiduje, że w odniesieniu do informacji niejawnych i szczególnie chronionych informacji niebędących informacjami niejawnymi SRB stosuje zasady bezpieczeństwa określone w przepisach bezpieczeństwa Komisji mających na celu ochronę takich informacji.

C. Projekt regulacyjnych standardów technicznych

20 W dniu 23 maja 2017 r. EUNB przyjął, na podstawie art. 36 ust. 14 i 15 dyrektywy 2014/59, projekt regulacyjnych standardów technicznych EBA/RTS/2017/05 dotyczących wyceny do celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwany dalej „projektem regulacyjnych standardów technicznych"), mający na celu określenie kryteriów, na podstawie których należy przeprowadzać wyceny w toku procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

21 Zgodnie z art. 2 ust. 3 tego projektu regulacyjnych standardów technicznych:

„Rzeczoznawca przedstawia najlepsze oszacowanie punktowe wartości danego składnika aktywów, danego zobowiązania lub ich kombinacji. W stosownych przypadkach wyniki wyceny należy również podać w formie przedziału wartości".

22 Artykuł 8 owego projektu regulacyjnych standardów technicznych, zatytułowany „Elementy wymagające szczególnej uwagi podczas wyceny", brzmi następująco:

„Rzeczoznawca zwraca szczególną uwagę na elementy, co do których istnieje znaczna niepewność co do wyceny i które mają istotny wpływ na ogólną wycenę. W odniesieniu do tych elementów rzeczoznawca przedstawia wyniki wyceny w postaci najlepszych punktowych oszacowań oraz, w stosownych przypadkach, w formie przedziałów wartości, jak przewidziano w art. 2 ust. 3. Elementy te są następujące:

a) „pożyczki lub portfele pożyczek, z tytułu których powstają oczekiwane przepływy pieniężne, które zależą od zdolności, woli lub zachęty kontrahenta do wykonania swojego zobowiązania, podczas gdy oczekiwania te opierają się na założeniach dotyczących wskaźników zaległości płatniczych, prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, straty z tytułu niewykonania zobowiązania lub właściwości instrumentu, zwłaszcza w przypadku, gdy zostały one potwierdzone w układzie strat dla portfela pożyczek;

[…]".

II. Okoliczności leżące u podstaw sporu

23 Banco Popular Español SA (zwany dalej „Banco Popular") był hiszpańską instytucją kredytową poddaną bezpośredniemu nadzorowi ostrożnościowemu EBC.

24 Wnoszący odwołanie byli akcjonariuszami Banco Popular lub posiadaczami jego instrumentów dodatkowych w Tier I bądź instrumentów w Tier II przed przyjęciem w odniesieniu do tego banku programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

A. Sytuacja gospodarcza Banco Popular w latach 2016 i 2017

25 Okoliczności faktyczne dotyczące rozwoju sytuacji gospodarczej Banco Popular w latach 2016 i 2017, które zostały przedstawione w pkt 25–46 zaskarżonego wyroku, można streścić w następujący sposób.

26 W 2016 r. Banco Popular dokonał podwyższenia kapitału o 2,5 mld EUR.

27 W dniu 5 grudnia 2016 r. SRB na sesji wykonawczej przyjęła plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy Banco Popular (zwany dalej „planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r.”). Preferowanym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. był instrument umorzenia lub konwersji długu przewidziany w art. 27 rozporządzenia SRM.

28 W dniu 3 lutego 2017 r. Banco Popular opublikował sprawozdanie roczne za 2016 r., w którym ogłosił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR, co doprowadziło do straty skonsolidowanej w wysokości 3,485 mld EUR, oraz powołanie nowego prezesa.

29 W dniu 10 lutego 2017 r. DBRS Ratings Limited (DBRS) (obecnie DBRS Morningstar) obniżył rating Banco Popular, z perspektywą negatywną, ze względu na osłabioną sytuację kapitału Banco Popular w wyniku straty netto wyższej niż ta, jaką przewidziano w sprawozdaniu rocznym wspomnianym w pkt 28 niniejszego wyroku, oraz wysiłki Banco Popular zmierzające do zmniejszenia wciąż wysokiego zasobu aktywów nierentownych.

30 W dniu 3 kwietnia 2017 r. Banco Popular ogłosił wyniki audytów wewnętrznych, wskazując, że może zajść konieczność dokonania korekt w sprawozdaniu rocznym za 2016 r. Korekt tych dokonano w sprawozdaniu finansowym Banco Popular za pierwszy kwartał 2017 r.

31 W następstwie tego ogłoszenia DBRS Morningstar obniżył w dniu 6 kwietnia rating Banco Popular, podtrzymując swoją perspektywę negatywną. Standard & Poor’s w dniu 7 kwietnia oraz Moody’s Investors service (zwany dalej „Moody’s”) w dniu 21 kwietnia 2017 r. również obniżyli rating Banco Popular z perspektywą negatywną.

32 W dniu 10 kwietnia 2017 r. na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy Banco Popular prezes zarządu ogłosił, że bank rozważa albo podwyższenie kapitału, albo przeprowadzenie transakcji korporacyjnej z uwagi na sytuację grupy w zakresie funduszy własnych i poziomu aktywów nierentownych. Niespełna rok po objęciu stanowiska prezes-dyrektor generalny Banco Popular został zastąpiony.

33 W kwietniu 2017 r. Banco Popular wszczął procedurę sprzedaży prywatnej w celu dokonania zbycia tego banku na rzecz silnego konkurenta oraz w celu poprawienia jego sytuacji finansowej. Termin składania ofert przez ewentualnych nabywców zainteresowanych nabyciem Banco Popular wyznaczono na dzień 10 czerwca 2017 r.

34 W dniu 5 maja 2017 r. Banco Popular przedstawił sprawozdanie finansowe za pierwszy kwartał 2017 r., ogłaszając straty w wysokości 137 mln EUR.

35 W dniu 12 maja 2017 r. wymóg pokrycia wypływów netto (*Liquidity Coverage Requirement)* Banco Popular spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 80 %, określonego w art. 460 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

36 Pismem z dnia 16 maja 2017 r. Banco Santander SA poinformował Banco Popular, że nie jest w stanie złożyć wiążącej oferty w ramach procedury sprzedaży prywatnej.

37 W dniu 16 maja 2017 r. Banco Popular w zgłoszeniu istotnej okoliczności faktycznej, skierowanym do Comisión nacional del mercado de valores (krajowej komisji rynku papierów wartościowych, Hiszpania), wskazał, że potencjalni nabywcy wyrazili zainteresowanie procedurą sprzedaży prywatnej, lecz nie otrzymano żadnej wiążącej oferty.

38 W dniu 19 maja 2017 r. agencja Fitch Ratings Ltd obniżyła rating długoterminowy Banco Popular.

39 W dniu 23 maja 2017 r. Elke König, przewodnicząca SRB, udzieliła kanałowi telewizyjnemu Bloomberg wywiadu, podczas którego zapytano ją między innymi o sytuację Banco Popular.

40 W maju 2017 r. w licznych artykułach prasowych donoszono o trudnościach Banco Popular.

41 W pierwszych dniach czerwca 2017 r. Banco Popular odnotował wycofywanie środków na wielką skalę.

42 W dniu 5 czerwca 2017 r. rano Banco Popular przedstawił Banco de España (Bankowi Hiszpanii) pierwszy wniosek o awaryjne wsparcie płynnościowe, a następnie – po południu – drugi wniosek, w którym podwyższył wnioskowaną kwotę ze względu na duże przepływy środków. Na podstawie wniosku Banku Hiszpanii i w następstwie dokonanej przez EBC tego samego dnia oceny dotyczącej wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe Rada Prezesów EBC nie zgłosiła zastrzeżeń w stosunku do awaryjnego wsparcia płynnościowego na rzecz Banco Popular na okres do dnia 8 czerwca 2017 r. Banco Popular otrzymał część tego awaryjnego wsparcia płynnościowego, ale Bank Hiszpanii wskazał, że nie jest w stanie zapewnić Banco Popular dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.

B. Przebieg procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

43 W pkt 47–67 zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił okoliczności faktyczne dotyczące przebiegu procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które można streścić w następujący sposób.

44 W dniu 23 maja 2017 r. SRB powierzyła firmie audytorskiej Deloitte (zwanej dalej „Deloitte”) jako niezależnemu ekspertowi przeprowadzenie wyceny Banco Popular na podstawie art. 20 rozporządzenia SRM.

45 W dniu 24 maja 2017 r. SRB w oparciu o art. 34 rozporządzenia SRM zażądała od Banco Popular informacji niezbędnych do przeprowadzenia jego wyceny. W dniu 2 czerwca 2017 r. zażądała ona również od Banco Popular przekazania informacji dotyczących procedury sprzedaży prywatnej, a także zapewnienia dostępu do zabezpieczonego wirtualnego repozytorium danych, które ten ostatni utworzył w ramach owej procedury.

46 W dniu 3 czerwca 2017 r. SRB na sesji wykonawczej przyjęła decyzję SRB/EES/2017/06, skierowaną do Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (funduszu na rzecz uporządkowanej restrukturyzacji banków, Hiszpania), w przedmiocie zaoferowania Banco Popular na sprzedaż. SRB zatwierdziła natychmiastowe uruchomienie procedury sprzedaży Banco Popular przez FROB i poinformowała FROB o wymogach dotyczących sprzedaży zgodnie z art. 39 dyrektywy 2014/59. SRB wskazała w szczególności, że FROB ma skontaktować się z pięcioma potencjalnymi nabywcami, których zaproszono do złożenia ofert w ramach procedury sprzedaży prywatnej.

47 Spośród pięciu potencjalnych nabywców dwaj postanowili nie uczestniczyć w procedurze sprzedaży, a jeden został wykluczony przez EBC ze względów ostrożnościowych.

48 W dniu 4 czerwca 2017 r. dwaj potencjalni nabywcy, którzy postanowili uczestniczyć w procedurze sprzedaży – Banco Santander oraz Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA – podpisali porozumienie o zachowaniu poufności, a w dniu 5 czerwca 2017 r. uzyskali dostęp do wirtualnego repozytorium danych.

49 W dniu 5 czerwca 2017 r. SRB na podstawie art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia SRM przyjęła pierwszą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 1"), której celem było dostarczenie informacji pozwalających na ustalenie, czy spełnione były warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia.

50 W dniu 6 czerwca 2017 r. EBC dokonał oceny w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością po zasięgnięciu opinii SRB, zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi wspomnianego rozporządzenia.

51 Z pkt 61 zaskarżonego wyroku wynika, że w następstwie tej oceny EBC uznał, biorąc pod uwagę zmiany sytuacji gospodarczej Banco Popular w latach 2016 i 2017, streszczone w pkt 26–42 niniejszego wyroku, a w szczególności nadmierne wypływy depozytów, szybkość utraty środków pieniężnych przez ten bank oraz niezdolność tego banku do wygenerowania innych środków płynnych, że istnieją obiektywne przesłanki wskazujące na to, iż Banco Popular prawdopodobnie nie będzie w stanie spłacić swoich długów lub wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności w najbliższej przyszłości. EBC doszedł do wniosku, że należy uznać, iż Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub, w każdym wypadku, jest zagrożony upadłością w najbliższej przyszłości, zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM.

52 Tego samego dnia Banco Popular poinformował EBC, że jego zarząd doszedł do wniosku, iż bank jest zagrożony upadłością.

53 Okoliczności dotyczące procedury sprzedaży opisane w pkt 63–67 zaskarżonego wyroku można przedstawić w następujący sposób:

54 Pismem z dnia 6 czerwca 2017 r. FROB przekazał informacje dotyczące procedury sprzedaży i wyznaczył termin składania ofert na dzień 6 czerwca 2017 r. o północy.

55 Również tego samego dnia Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, jeden z dwóch potencjalnych nabywców Banco Popular, poinformował FROB, że nie złoży oferty.

56 Także w dniu 6 czerwca 2017 r. Deloitte przekazał SRB drugą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 2"), sporządzoną na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM. Celem wyceny nr 2 było oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań Banco Popular, przedstawienie prognozowanego sposobu potraktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku objęcia Banco Popular standardowym postępowaniem upadłościowym, a także dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji w sprawie akcji i instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, i umożliwiających SRB ustalenie warunków handlowych na potrzeby instrumentu zbycia działalności. W wycenie tej oszacowano między innymi wartość gospodarczą Banco Popular na

1,3 mld EUR w najbardziej optymistycznym scenariuszu, na wartość ujemną -8,2 mld EUR w najbardziej pesymistycznym scenariuszu i na wartość ujemną -2 mld EUR w najlepszym oszacowaniu.

57 W dniu 7 czerwca 2017 r. Banco Santander złożył wiążącą ofertę.

58 Pismem z dnia 7 czerwca 2017 r. FROB poinformował SRB, że w dniu 7 czerwca o godzinie 3:12 Banco Santander złożył ofertę i że zaproponowana przez ten bank cena za zakup akcji Banco Popular wynosiła 1 EUR. FROB wskazał, że jako oferenta wybranego w konkurencyjnej procedurze sprzedaży Banco Popular jego rada zarządzająca wyznaczyła Banco Santander i postanowiła zaproponować SRB wskazanie Banco Santander jako nabywcy w decyzji SRB w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular.

C. Sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

59 W dniu 7 czerwca 2017 r. SRB przyjęła sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular na podstawie rozporządzenia SRM.

60 W motywach 19, 21–25, 26 lit. c), 36 i 46 tego programu SRB stwierdziła:

– że w dniu 5 grudnia 2016 r. SRB przyjęła plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w którym określono strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wskazano instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznany za preferowany (motywy 19, 21 i 22);

– że z oceny EBC dotyczącej znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością wynika, iż sytuacja płynnościowa Banco Popular uległa znacznemu pogorszeniu od października 2016 r. ze względu na wycofywanie depozytów we wszystkich segmentach klientów; wynikało z tego, że bank ten nie dysponował wystarczającymi opcjami, aby przywrócić swoją pozycję płynnościową, aby być w stanie wywiązywać się ze swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności (motyw 23);

– że szereg okoliczności doprowadziło do szybkiego pogorszenia się sytuacji płynnościowej Banco Popular, a mianowicie:

  – w lutym 2017 r. Banco Popular ogłosił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR, co doprowadziło do straty skonsolidowanej w wysokości 3,485 mld EUR, oraz powołał nowego prezesa;

  – w dniu 10 lutego 2017 r. DBRS Morningstar obniżył rating Banco Popular;

  – w dniu 3 kwietnia 2017 r. Banco Popular wydał publiczne oświadczenie ad hoc na temat wyników wewnętrznych audytów mogących mieć istotny wpływ na jego sprawozdanie finansowe oraz potwierdził zastąpienie jego dyrektora generalnego niespełna rok po objęciu przez niego stanowiska;

– w dniu 7 kwietnia 2017 r. Standard & Poor's obniżył rating Banco Popular, a w dniu 21 kwietnia uczynił to Moody's;

– w dniu 12 maja 2017 r. Banco Popular naruszył wymóg pokrycia wypływów netto, którego minimalny próg wynosi 80 %, i nie był później w stanie przywrócić zgodności z tym wynikającym z przepisów progiem;

– nieustające negatywne doniesienia medialne na temat wyników finansowych Banco Popular i przypuszczalnie bezpośredniego ryzyka upadłości lub utraty płynności doprowadziły do spotęgowania skali wycofywania depozytów; oraz

– w dniu 6 czerwca 2017 r. DBRS Morningstar i Moody's obniżyli rating Banco Popular (motyw 24);

– że powyższe okoliczności doprowadziły do znacznego wycofywania depozytów (motyw 25);

– że Banco Popular otrzymał pierwsze awaryjne wsparcie płynnościowe w dniu 5 czerwca 2017 r. w następstwie zgody udzielonej przez EBC, ale Bank Hiszpanii nie był w stanie przyznać mu dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego [motyw 26 lit. c)];

– w dniu 6 czerwca 2017 r. Banco Popular poinformował EBC, że jego zarząd doszedł do wniosku, iż bank jest zagrożony upadłością (motyw 36); oraz

– że instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziany w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. nie był odpowiedni do okoliczności istniejących w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (motyw 46).

61 W art. 1 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB postanowiła, że od wskazanego tam dnia Banco Popular zostanie objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ze względu na to, że spełnione zostały warunki określone w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia SRM.

62 W tym względzie z art. 2–4 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynika, że SRB uznała przede wszystkim, iż Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, następnie, że nie istnieją inne środki, które mogłyby zapobiec upadłości Banco Popular w rozsądnym terminie, i wreszcie, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w formie instrumentu zbycia działalności Banco Popular jest konieczne w celu zapewnienia ciągłości funkcji krytycznych banku i uniknięcia znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności w Hiszpanii.

63 W związku z powyższym w art. 5 ust. 1 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB postanowiła:

„Instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosowany wobec Banco Popular będzie polegał na zbyciu działalności na podstawie art. 24 rozporządzenia [SRM] poprzez przeniesienie akcji na nabywcę. Bezpośrednio przed zastosowaniem instrumentu zbycia działalności nastąpi obniżenie wartości i konwersja instrumentów kapitałowych".

64 Artykuł 6 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa warunki dotyczące tego umorzenia oraz zbycia działalności. I tak w art. 6 ust. 1 tego programu SRB postanowiła:

– najpierw, obniżyć wartość nominalną kapitału zakładowego Banco Popular o 2 098 429 046 EUR, co prowadziło do umorzenia 100 % akcji Banco Popular;

– następnie, dokonać konwersji całej kwoty głównej instrumentów dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez Banco Popular, które znajdowały się w obrocie w dniu wydania decyzji w sprawie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na nowo wyemitowane akcje Banco Popular, „nowe akcje I";

– następnie, obniżyć do 0 wartość nominalną „nowych akcji I", co prowadziło do umorzenia 100 % tych „nowych akcji I";

– wreszcie, dokonać konwersji całej kwoty głównej instrumentów w Tier II wyemitowanych przez Banco Popular, które znajdowały się w obrocie w dniu wydania decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na nowo wyemitowane akcje Banco Popular, „nowe akcje II".

65 Artykuł 6 ust. 3 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje, że wyżej wymienione środki polegające na obniżeniu wartości i konwersji opierają się na wycenie nr 2, potwierdzonej wynikami przejrzystego i otwartego procesu sprzedaży przeprowadzonego przez FROB.

66 W art. 6 ust. 5 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że wykonuje uprawnienia powierzone jej w art. 24 ust. 1 lit. a) rozporządzenia SRM, dotyczącym instrumentu zbycia działalności, oraz że nakazuje, by „nowe akcje II", wolne od wszelkich praw lub roszczeń osób trzecich, w zamian za zapłatę ceny zakupu w wysokości 1 EUR, zostały przeniesione na Banco Santander. Uściślono, że nabywca wyraził już zgodę na przeniesienie.

67 W art. 6 ust. 6 tego programu SRB wskazała, że nakazanie przeniesienia jest konieczne i zarazem właściwe, uściślając przy tym, że aby dojść do tej decyzji, stwierdziła ona, po pierwsze, że procedura sprzedaży Banco Popular zainicjowana przez FROB przed przyjęciem wspomnianego programu była zgodna z wymogami wynikającymi z art. 24 rozporządzenia SRM w związku z art. 39 dyrektywy 2014/59, po drugie, że FROB ostatecznie zaprosił dwóch potencjalnych nabywców do złożenia ofert, i po trzecie, że ostatecznie wpłynęła tylko jedna ważna oferta.

68 SRB wskazała również, że przeniesienie „nowych akcji II" powinno nastąpić na podstawie wiążącej oferty nabywcy z dnia 7 czerwca 2017 r. i powinno zostać zrealizowane przez FROB.

69 Sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedłożono Komisji do zatwierdzenia w dniu 7 czerwca 2017 r.

70 W tym samym dniu instytucja ta przyjęła decyzję 2017/1246 zatwierdzającą sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i powiadomiła o niej SRB. Jak wynika z motywu 4 owej decyzji:

„Komisja akceptuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności Komisja zgadza się z przedstawionym przez SRB uzasadnieniem konieczności przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym, zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia [SRM]".

71 Również w dniu 7 czerwca 2017 r. SRB powiadomiła FROB o spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, publikując jednocześnie na swojej stronie internetowej informację o przyjęciu tego programu wraz z dokumentem podsumowującym skutki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

72 Tego samego dnia FROB przyjął środki konieczne do wdrożenia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 29 rozporządzenia SRM.

D. Okoliczności faktyczne zaistniałe po przyjęciu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

73 W dniu 14 czerwca 2018 r. Deloitte przesłał SRB wycenę różnicy w traktowaniu, o której mowa w art. 20 ust. 16–18 rozporządzenia SRM, przeprowadzoną w celu ustalenia, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby Banco Popular został poddany standardowemu postępowaniu upadłościowemu (zwaną dalej „wyceną nr 3"). W dniu 31 lipca 2018 r. Deloitte przesłał SRB uzupełnienie do owej wyceny, poprawiając pewne błędy formalne.

74 W dniu 11 lipca 2017 r. SRB opublikowała na swojej stronie internetowej jawną wersję spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W wersji tej SRB utajniła w szczególności niektóre informacje zawarte w motywach 23–26 tego programu, dotyczące kryzysu płynności Banco Popular, a także wynikające z tego elementy art. 6 ust. 3 i 4 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczące wykonania uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji.

75 W lipcu 2017 r. EBC opublikował na swojej stronie internetowej jawną wersję swojej oceny dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością.

76 W dniach 2 lutego i 31 października 2018 r. SRB opublikowała mniej okrojone jawne wersje spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w których były obecnie widoczne pewne utajnione wcześniej informacje, o których mowa w pkt 74 niniejszego wyroku, z wyjątkiem niektórych danych liczbowych. W tym kontekście opublikowała ona również jawne wersje wyceny nr 1 i wyceny nr 2.

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

77 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 sierpnia 2017 r. wnoszący odwołanie wnieśli skargę mającą na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246, po drugie, uzyskanie naprawienia szkody, jaką mieli ponieść w następstwie tych decyzji, oraz po trzecie, stwierdzenie nieważności wyceny nr 2 i uzyskanie odszkodowania.

A. Postępowanie przed Sądem

78 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 31 października 2017 r. SRB na podstawie art. 92 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem wniosła do Sądu o zarządzenie przeprowadzenia środków dowodowych dotyczących przedstawienia pewnych dokumentów wymienionych w załączniku do tego wniosku. Postanowieniem z dnia 28 listopada 2017 r. Sąd odmówił uwzględnienia tego wniosku o przeprowadzenie środków dowodowych na ówczesnym etapie postępowania.

79 W dniu 16 lutego 2018 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania wezwał SRB do przedłożenia ostatniej jawnej wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jawnej wersji wyceny nr 2, opublikowanych na jej stronie internetowej. SRB przedłożyła te dokumenty w wyznaczonym terminie.

80 Postanowieniami z dnia 12 kwietnia 2019 r. Sąd dopuścił interwencje Królestwa Hiszpanii i Banco Santander na poparcie żądań Komisji i SRB oraz uwzględnił wnioski o zachowanie poufności złożone przez wnoszących odwołanie w odniesieniu do nich.

81 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 kwietnia 2019 r. wnoszący odwołanie przedłożyli wniosek o zmianę wniosków o przeprowadzenie środków dowodowych zawartych w ich skardze i w ich replice w pierwszej instancji. Komisja i SRB, a także Królestwo Hiszpanii i Banco Santander przedstawili swoje uwagi w przedmiocie tego wniosku w wyznaczonym terminie.

82 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 maja 2019 r. wnoszący odwołanie przedłożyli nowy wniosek dowodowy na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem. Komisja i SRB przedstawiły uwagi w przedmiocie tego nowego wniosku dowodowego w wyznaczonym terminie.

83 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 października 2020 r. wnoszący odwołanie ponownie przedłożyli nowy wniosek dowodowy na podstawie tego samego przepisu wspomnianego regulaminu postępowania. Komisja i SRB, a także Królestwo Hiszpanii i Banco Santander przedstawili uwagi w przedmiocie tego nowego wniosku dowodowego w wyznaczonych terminach.

84 W dniu 16 marca 2021 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania wezwał SRB do przedstawienia kilku dokumentów. Pismem z dnia 30 marca 2021 r. SRB odpowiedziała, że żądane dokumenty są częściowo poufne i że mogą zostać przedstawione, jeżeli Sąd zarządzi przeprowadzenie odpowiedniego środka dowodowego.

85 Postanowieniem z dnia 12 maja 2021 r. Sąd nakazał SRB na podstawie, z jednej strony, art. 24 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz, z drugiej strony, art. 91 lit. b), art. 92 § 3 i art. 103 regulaminu postępowania przedłożenie pełnych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2, oceny EBC z dnia 6 czerwca 2017 r. dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością oraz pisma EBC do Banco Popular z dnia 18 maja 2017 r. Sąd nakazał również SRB przedstawienie jawnej wersji pisma EBC do Banco Popular z dnia 18 maja 2017 r.

86 Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd wyłączył z akt sprawy poufne wersje dokumentów przedłożonych przez SRB w wykonaniu postanowienia z dnia 12 maja 2021 r.

B. Zaskarżony wyrok

87 Na poparcie żądania pierwszego, zmierzającego do stwierdzenia nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246, wnoszący odwołanie podnieśli cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia art. 18 rozporządzenia SRM. Zarzut drugi dotyczył naruszenia art. 20 tego rozporządzenia. Zarzut trzeci dotyczył naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i prawa dostępu do akt sprawy, zapisanych w art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”). Zarzut czwarty dotyczył naruszenia obowiązku uzasadnienia. W odpowiedzi na uwagi interwenientów wnoszący odwołanie podnieśli również nowy zarzut dotyczący naruszenia art. 24 wspomnianego rozporządzenia.

88 W żądaniu drugim wnoszący odwołanie domagali się zasądzenia od SRB i Komisji zapłaty na ich rzecz odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej. Wnoszący odwołanie podnoszą dwa odrębne żądania odszkodowawcze, z których pierwsze jest oparte na stwierdzeniu nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246, a drugie jest niezależne od stwierdzenia tej nieważności.

89 W żądaniu trzecim wnoszący odwołanie wnieśli o stwierdzenie nieważności wyceny nr 2 oraz powołali się na prawo do rekompensaty.

90 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości.

91 W wyroku tym Sąd oddalił również złożone przez wnoszących odwołanie wnioski o zastosowanie środków organizacji postępowania i środków dowodowych.

IV. Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

92 Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– uwzględnienie ich podniesionych przed Sądem żądań, w których domagali się stwierdzenia nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246, a w rezultacie nakazanie Komisji i SRB zwrócenia wnoszącym odwołanie ich inwestycji w Banco Popular lub, na wypadek nieuwzględnienia owych żądań, nakazanie Komisji i SRB zapłaty odszkodowania z tytułu ciążącej na nich odpowiedzialności pozaumownej;

– zasądzenie od Komisji i SRB zapłaty na rzecz wnoszących odwołanie odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej, niezależnie od stwierdzenia nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246;

– stwierdzenie nieważności wyceny nr 2 i zasądzenie od Komisji oraz od SRB wypłacenia wnoszącym odwołanie rekompensaty;

– obciążenie Komisji i SRB kosztami postępowania w obu instancjach;

– zarządzenie, by od przyznanych kwot były naliczane odsetki wyrównawcze od dnia 23 maja 2017 r. lub, ewentualnie, od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, a także odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, z wyjątkiem kosztów niniejszego postępowania, od których będą naliczane jedynie odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku; oraz

– przyznanie wnoszącym odwołanie wszelkich innych dodatkowych środków naprawczych uznanych za stosowne.

93 Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii oraz Banco Santander wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

94 Na wypadek gdyby Trybunał uwzględnił odwołanie i postanowił, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, sam orzec w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, Banco Santander wnosi, zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE, o ograniczenie zakresu mającego zapaść wyroku poprzez utrzymanie w mocy skutków sprzedaży Banco Popular na rzecz Banco Santander.

V. W przedmiocie odwołania

95 Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą cztery zarzuty. Zarzuty pierwszy i drugi dotyczą naruszeń, odpowiednio, art. 18 i 20 rozporządzenia SRM. W zarzutach trzecim i czwartym wnoszący odwołanie kwestionują zasadność oddalenia przez Sąd ich roszczeń odszkodowawczych.

A. Rozważania wstępne

96 Na wstępie należy zauważyć, że w skardze leżącej u podstaw niniejszego odwołania wnoszący odwołanie domagali się stwierdzenia nieważności zarówno spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i decyzji 2017/1246.

97 O ile Trybunał orzekł już w wyroku z dnia 18 czerwca 2024 r., Komisja/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, pkt 102, 103), że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stanowi aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, w związku z czym skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy tego programu, o tyle decyzja 2017/1246, którą Komisja zatwierdziła ten program, ma cechy aktu, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

98 Trybunał wyjaśnił jednak, że w ramach skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji takiej jak decyzja 2017/1246 zainteresowane osoby fizyczne lub prawne mogą powołać się na niezgodność z prawem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który instytucja ta zatwierdziła, nadając mu w ten sposób wiążące skutki prawne, co może zagwarantować tym osobom wystarczającą ochronę sądową. Ponadto można przyjąć, iż w drodze takiego zatwierdzenia Komisja akceptuje elementy i uzasadnienie zawarte w tym programie, wobec czego powinna w razie potrzeby ustosunkować się do nich przed sądami Unii (wyrok z dnia 18 czerwca 2024 r., Komisja/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).

99 W tych właśnie ramach należy zatem zbadać zarzuty kwestionujące zgodność z prawem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

B. W przedmiocie części piątej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 90 rozporządzenia SRM oraz art. 17, 41 i 52 Karty w związku z art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC, i części szóstej tego zarzutu, dotyczącej naruszenia obowiązku uzasadnienia, o którym w art. 296 TFUE

100 W częściach piątej i szóstej zarzutu drugiego, które należy zbadać w pierwszej kolejności, wnoszący odwołanie twierdzą w istocie, że w szczególności dostęp do pełnej wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 1 i wyceny nr 2 był niezbędny do wykonania ich prawa do skutecznego środka prawnego (część piąta tego zarzutu) oraz że uzasadnienie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 oraz decyzji 2017/1246 było niewystarczające ze względu na informacje utajnione w tych dokumentach (szósta część owego zarzutu).

1. W przedmiocie części piątej zarzutu drugiego

101 W części piątej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie powołują się na naruszenie ich prawa dostępu do dokumentacji na podstawie art. 90 rozporządzenia SRM, a także art. 17, 41 i 52 Karty w związku z art. 1 protokołu dodatkowego nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Paryżu w dniu 20 marca 1952 r. (zwanego dalej „pierwszym protokołem dodatkowym do EKPC"). Owa część zarzutu dzieli się zasadniczo na cztery zarzuty szczegółowe.

a) Argumentacja stron

102 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą, że w pkt 503 i 504 zaskarżonego wyroku Sąd oparł się na błędnej wykładni art. 90 rozporządzenia SRM, gdy uznał, że prawo dostępu do dokumentacji zagwarantowane w tym artykule dotyczy wyłącznie podmiotu objętego decyzją o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wersje hiszpańskojęzyczna („personas sujetas a las decisiones"), angielskojęzyczna („persons who are the subject of") i portugalskojęzyczna („pessoas sujeitas às decisões") tego przepisu nie odnoszą się bowiem do przedmiotu decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz dotyczą osób objętych taką decyzją. Ponadto art. 41 ust. 2 lit. b) Karty gwarantuje również każdej osobie prawo dostępu do akt jej sprawy.

103 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że naruszenie prawa dostępu do akt sprawy w toku postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji nie może zostać naprawione w toku postępowania sądowego i może, w przypadku naruszenia prawa do obrony,

prowadzić do stwierdzenia nieważności tej decyzji. Tymczasem okoliczność, że konieczne było wszczęcie postępowania sądowego bez zapoznania się z aktami sprawy, naruszyła przysługujące wnoszącym odwołanie prawo do obrony, tym bardziej że nadal nie mieli oni dostępu do kompletnych akt.

104 W trzeciej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 505 i 515 zaskarżonego wyroku Sąd odmówił, opierając się w szczególności na art. 41 ust. 2 lit. b) Karty i art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM, dostępu do niektórych informacji zawartych w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w wycenie nr 2 i w innych dokumentach przygotowawczych, ze względu na to, że były one poufne. Jednakże prawo dostępu do akt sprawy obowiązuje nawet wtedy, gdy właściwe uregulowanie nie przewiduje wyraźnie takiej formalności.

105 W czwartej i ostatniej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 475 tego wyroku ograniczenie prawa do bycia wysłuchanym danych osób stanowi nieproporcjonalną i niedopuszczalną interwencję tylko wtedy, gdy zainteresowani zostali pozbawieni możliwości zakwestionowania wspomnianych środków w późniejszym postępowaniu oraz skutecznego przedstawienia swojego stanowiska w ramach tego postępowania. Otóż – wbrew temu, co orzekł Sąd w tym względzie – taka możliwość zakłada pełen dostęp do akt sprawy. Ponadto z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wynika, że art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC wymaga możliwości przeprowadzenia kontradyktoryjnej debaty z poszanowaniem zasady równości broni w każdym postępowaniu nakładającym obowiązek zrzeczenia się prawa własności.

106 Komisja podnosi zarzut niedopuszczalności części piątej zarzutu drugiego, uzasadniając to tym, że argumentacja przedstawiona w odwołaniu nie jest wystarczająco jasna i precyzyjna. SRB uważa, że argument dotyczący rozbieżności między wersjami językowymi art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM jest niedopuszczalny. W każdym wypadku jej zdaniem część piąta zarzutu drugiego jest bezzasadna.

107 SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander utrzymują, że ta część zarzutu jest bezzasadna.

b) Ocena Trybunału

108 Co się tyczy dopuszczalności części piątej zarzutu drugiego, należy zauważyć, że mimo pewnej nieprecyzyjności przedstawiona argumentacja pozwala zrozumieć, iż wnoszący odwołanie powołują się na podstawie art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM oraz art. 17, 41 i 52 Karty w związku z art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC na prawo dostępu do pełnych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i innych dokumentów przygotowawczych.

109 W szczególności krytykują oni, rozważania zawarte, po pierwsze, w pkt 497–504 zaskarżonego wyroku, w których Sąd oddalił ich argument dotyczący okoliczności, że nie skorzystali oni z prawa dostępu do akt sprawy dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, i po drugie, w pkt 505 i 515 tego wyroku, w których Sąd orzekł, że wbrew temu, co utrzymywali wnoszący odwołanie, występowanie informacji poufnych w aktach sprawy stoi na przeszkodzie pełnemu dostępowi do tych akt.

110 Jeśli chodzi o argument dotyczący rozbieżności między wersjami językowymi art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM, odnosi się on konkretnie do pkt 503 i 504 zaskarżonego wyroku i należy uznać go za zawierający krytykę oceny Sądu przedstawionej w tych punktach. Wnoszący

odwołanie może w odwołaniu podnieść zarzuty, których źródłem jest sam zaskarżony wyrok i których przedmiotem jest krytyka zasadności tego wyroku pod względem prawnym (wyrok z dnia 25 stycznia 2022 r., Komisja/European Food i in., C-638/19 P, EU:C:2022:50, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

111 Należy zatem oddalić podniesiony przez Komisję i SRB zarzut niedopuszczalności części piątej zarzutu drugiego.

112 Co do istoty sprawy, z rozważań zawartych w pkt 497–504 zaskarżonego wyroku wynika, że aby oddalić argumentację dotyczącą naruszenia prawa dostępu do całości informacji zawartych w aktach sprawy, Sąd oparł się zarówno na niemożności zastosowania ratione personae art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM, jak i na występowaniu w aktach sprawy informacji poufnych. Otóż należy stwierdzić, że każda z tych rozważań może samo w sobie uzasadniać rozstrzygnięcie Sądu.

113 W pierwszej kolejności, co się tyczy kwestii, czy Sąd słusznie orzekł, że obowiązek zachowania poufności mógł stać na przeszkodzie dostępowi do pełnych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i innych dokumentów przygotowawczych, należy przypomnieć, że art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM stanowi, iż osoby, których dotyczą decyzje SRB, mają prawo dostępu do jego akt, uściślając, po pierwsze, że osoby te dysponują tym prawem z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych, a po drugie, że wspomniane prawo nie obejmuje informacji poufnych ani wewnętrznych dokumentów przygotowawczych SRB. Ponadto należy podkreślić ciążący na każdej zainteresowanej instytucji obowiązek wykonywania swoich kompetencji w zgodzie z ogólnymi zasadami prawa Unii, w szczególności z zasadą dobrej administracji, obecnie wyraźnie zapisaną w art. 41 Karty, którego ust. 2 lit. b) gwarantuje każdemu prawo dostępu do akt jego sprawy, przy poszanowaniu uzasadnionych interesów w zachowaniu poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej (zob. podobnie wyrok z dnia 12 maja 2022 r., Klein/Komisja, C-430/20 P, EU:C:2022:377, pkt 87).

114 Z samego brzmienia tych przepisów wynika, że prawo dostępu do akt sprawy jest ograniczone koniecznością ochrony informacji poufnych. Ustanowione w ten sposób ograniczenia tego prawa odzwierciedlają obowiązek zachowania poufności ustanowiony w art. 339 TFUE. W tym względzie Trybunał orzekł już, że instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii są co do zasady zobowiązane na podstawie zasady ochrony tajemnicy handlowej, która stanowi ogólną zasadę prawa Unii skonkretyzowaną w szczególności w art. 339 TFUE, do nieujawniania konkurentom prywatnego podmiotu gospodarczego poufnych informacji dostarczonych przez ten podmiot (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 109 i przytoczone tam orzecznictwo).

115 Tymczasem w ramach systemu wprowadzonego rozporządzeniem SRM przestrzeganie wymogów tajemnicy zawodowej przewidzianych w art. 339 TFUE zostało doprecyzowane nie tylko w zastrzeżeniu wyrażonym w art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM, lecz również w art. 88 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia, zakazującym SRB ujawniania informacji objętych tymi wymogami innemu podmiotowi publicznemu lub prywatnemu, chyba że ujawnienie to jest konieczne w ramach postępowań sądowych. Jak wyjaśniono w art. 88 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia, przed ujawnieniem informacji SRB jest zobowiązana upewnić się, że informacje te nie zawierają informacji poufnych.

116 W niniejszej sprawie Sąd stwierdził w pkt 525 zaskarżonego wyroku, który to punkt nie został skrytykowany w ramach odwołania, że zarządzone przez Sąd przedstawienie dokumentów nie gwarantuje wnoszącym odwołanie dostępu do całości tych dokumentów, jeżeli zawierają one dane poufne.

117 W tych okolicznościach należy uznać, że Sąd nie naruszył prawa w pkt 505, 506, 515 i 527 zaskarżonego wyroku, orzekając, że wnoszący odwołanie nie mogli powoływać się na prawo dostępu do pełnych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i innych dokumentów przygotowawczych, ponieważ owe pełne wersje zawierały informacje poufne.

118 Wbrew temu, co utrzymują wnoszący odwołanie, prawo do skutecznego środka prawnego nie wymaga, w przypadku występowania informacji poufnych, dostępu do całości akt sprawy.

119 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej w art. 47 Karty wymaga, by zainteresowany miał możliwość zapoznania się z powodami wydanej w stosunku do niego decyzji, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to poprzez poinformowanie go o tych powodach na jego żądanie, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego sądu do zażądania podania tych powodów od właściwego organu, co pozwoli zainteresowanemu na obronę swoich praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na w podjęcie w sposób w pełni świadomy decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu, a sądowi w pełni umożliwi dokonanie kontroli zgodności z prawem danej decyzji krajowej (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 24 listopada 2020 r., Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 i C-226/19, EU:C:2020:951, pkt 43).

120 W każdym wypadku Trybunał orzekł również w szeregu dziedzin prawa Unii, że uzasadnienie aktu niekorzystnego dla jednostki, które opiera się na ocenie pozycji dotyczącej prywatnych podmiotów gospodarczych, może w pewnym zakresie zostać ograniczone w celu ochrony informacji dotyczących tych podmiotów objętych tajemnicą handlową. Obowiązek poszanowania tajemnicy handlowej nie może jednak pozbawić obowiązku uzasadnienia jego istoty. W związku z tym, o ile taki akt może w świetle obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej być wystarczająco uzasadniony, mimo że nie zawiera on w szczególności wszystkich danych liczbowych, na których opiera się rozumowanie, o tyle uzasadnienie powinno jednak przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny to rozumowanie oraz zastosowaną metodologię (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 108–111; z dnia 21 grudnia 2016 r., Club Hotel Loutraki i in./Komisja, C-131/15 P, EU:C:2016:989, pkt 48; a także z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 110, 111, 120).

121 W związku z tym w przypadku występowania informacji poufnych art. 47 Karty nie przyznaje zainteresowanej osobie prawa dostępu do całości akt sprawy, o ile spełnione są warunki przypomniane w pkt 119 i 120 niniejszego wyroku.

122 Tymczasem w pkt 526 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył, co nie zostało zakwestionowane w ramach odwołania, że informacje utajnione w jawnych wersjach spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i innych dokumentów przygotowawczych nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu.

123 Wreszcie, w odniesieniu do art. 17 i 52 Karty oraz art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC należy przypomnieć, że jakkolwiek zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE prawa podstawowe chronione na mocy europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., są częścią prawa Unii jako jego zasady ogólne i jakkolwiek art. 52 ust. 3 Karty nakazuje prawom chronionym na mocy tej karty odpowiadającym prawom chronionym na mocy tej europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przypisywać takie samo znaczenie i takie same skutki jak te, jakie mają prawa ujęte we wspomnianej konwencji, to jednak konwencja ta, do czasu przystąpienia do niej Unii, nie stanowi aktu prawnego formalnie obowiązującego w porządku prawnym Unii. Tak więc kontrola zgodności z prawem aktów Unii powinna być przeprowadzana wyłącznie w świetle praw podstawowych gwarantowanych w Karcie, a w szczególności w jej art. 17 (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lutego 2016 r., N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, pkt 45, 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

124 Otóż prawa własności ustanowionego w art. 17 Karty w związku z jej art. 51 ust. 1 nie można interpretować w ten sposób, że przyznaje ono zainteresowanej osobie dostęp do informacji zawartych w aktach sprawy, który wykraczałby poza wymogi wynikające z orzecznictwa przypomnianego w pkt 119 i 120 niniejszego wyroku.

125 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Sąd słusznie orzekł, iż wnoszący odwołanie nie mieli prawa dostępu do pełnych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i innych dokumentów przygotowawczych.

126 Jak wynika z pkt 112 niniejszego wyroku, argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym – jako akcjonariusze rozwiązanego podmiotu – mogli oni powoływać się na prawo zagwarantowane w art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM, nawet gdyby był on zasadny, nie może on podważyć zgodności z prawem rozstrzygnięcia Sądu, o którym mowa w poprzednim punkcie, w związku z czym argument ten należy oddalić jako bezskuteczny.

127 Z powyższego wynika, że część piąta zarzutu drugiego jest częściowo bezzasadna, a częściowo bezskuteczna.

2. W przedmiocie części szóstej zarzutu drugiego

128 W części szóstej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo w ramach badania dotyczącego kwestii tego, czy w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w wycenie nr 2 i w decyzji 2017/1246 był przestrzegany obowiązek uzasadnienia ustanowiony w art. 296 TFUE.

a) Argumentacja stron

129 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie kwestionują niewystarczające uzasadnienie zawarte w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

130 Przede wszystkim podnoszą oni, że w pkt 543 i 545 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, iż uzasadnienie tego programu było wystarczające w odniesieniu do stwierdzenia istnienia sytuacji upadłości, mimo że SRB nie zbadała innych realnych rozwiązań alternatywnych. Ponadto SRB poprzestała na stwierdzeniu, bez dalszych wyjaśnień, że inne rozwiązania nie pozwoliłyby zaradzić problemom z płynnością Banco Popular. Co więcej, SRB nie przedstawiła żadnego

uzasadnienia dotyczącego wyboru instrumentu zbycia ani nie wyjaśniła powodu, dla którego instrument ten miałby stanowić najlepsze rozwiązanie. W tym kontekście utrzymują oni również, że – wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 556 i 557 zaskarżonego wyroku – SRB powinna była uzasadnić powody, dla których uznała, że pozostała część awaryjnego wsparcia płynnościowego, o którym mowa w tych punktach, nie zostanie wypłacona.

131 Następnie wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd orzekł w pkt 536–540 zaskarżonego wyroku, iż okoliczności faktyczne przedstawione w art. 6 ust. 6 tego programu mogą uzasadniać procedurę sprzedaży publicznej Banco Popular. W tym względzie krytykują oni zasadniczo brak wskazówek co do powodów, dla których wszystkie zainteresowane strony, z wyjątkiem Banco Santander, nie złożyły oferty. Ponadto SRB powinna była wskazać w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powód, dla którego FROB nie wyznaczył jednej z tych stron nowego terminu na złożenie oferty. Co więcej, ustalenie ceny sprzedaży Banco Popular również nie jest uzasadnione.

132 Ponadto – wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 553 zaskarżonego wyroku – zdaniem wnoszących odwołanie uzasadnienie dotyczące planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. zawarte w motywach 44–46 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji było niewystarczające. W motywach tych nie odniesiono się bowiem do przepisów dotyczących planu awaryjnego umożliwiającego szybkie uzyskanie płynności i scenariusza pozwalającego na przetrwanie kryzysu płynności przez cztery miesiące, podczas gdy zdaniem wnoszących odwołanie przepisy te mogły rozwiązać problemy z płynnością finansową.

133 Wreszcie, wnoszący odwołanie podnoszą, że wbrew rozważaniom zawartym w pkt 551 zaskarżonego wyroku w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny były również zostać wyjaśnione powody, dla których Deloitte spełniał wymogi niezależności i bezstronności.

134 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą, że wycena nr 2 nie spełnia wymogów wynikających z art. 296 TFUE. Wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 558 zaskarżonego wyroku, z pkt 82 ppkt (iv) i (viii) ich repliki w pierwszej instancji wynika, że zakwestionowały one już konkretne okrojenia fragmentów, dotyczące wyceny rezerw na ryzyko prawne i synergie.

135 Tymczasem jawna wersja wyceny nr 2 została okrojona z fragmentów istotnych do zrozumienia wyceny Banco Popular, a mianowicie zawierających, w części pierwszej, niektóre obliczenia i łączną wartość pozycji związanych z rezerwami na ryzyko prawne, współprzedsiębiorstwami i synergiami, w części drugiej – podsumowanie każdej z wycenionych pozycji oraz całkowite kwoty odzysku dla wierzycieli w najlepszym i najgorszym scenariuszu w przypadku niewypłacalności, a także odpowiednie części załączników. Zdaniem wnoszących odwołanie zakres tych okrojeń znacznie wykracza poza granice obowiązku uzasadnienia wynikającego z orzecznictwa przypomnianego w pkt 565 zaskarżonego wyroku i nie może być uzasadniony obowiązkiem zachowania poufności, o którym mowa w pkt 566 tego wyroku.

136 W trzeciej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że decyzja Komisji 2017/1246 również nie przestrzega obowiązku uzasadnienia. Po pierwsze, Sąd niesłusznie uznał w pkt 576 i 577 zaskarżonego wyroku, że decyzja, w której – tak jak w niniejszym przypadku – Komisja ogranicza się do wyrażenia zgody na treść decyzji SRB, jest wystarczająco uzasadniona z uwagi na bardzo krótki termin, jakim dysponowała ta instytucja.

137 Po drugie, wnoszący odwołanie kwestionują pkt 580–583 zaskarżonego wyroku, w których Sąd uznał, że ich argument dotyczący naruszenia zasad dotyczących delegowania uprawnień określonych w wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza (9/56, EU:C:1958:7) stanowi nowy zarzut, który należy odrzucić jako niedopuszczalny. W pkt 153 ich skargi w pierwszej instancji powołali się oni bowiem na to orzecznictwo w związku z ciążącym na Komisji obowiązkiem kontroli i brakiem uzasadnienia jej czysto dorozumianej decyzji.

138 Komisja i Banco Santander utrzymują, że część szósta zarzutu drugiego jest niedopuszczalna ze względu na to, że wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia argumentów podniesionych w pierwszej instancji i nie wskazują precyzyjnie krytykowanych punktów zaskarżonego wyroku. W każdym wypadku ich zdaniem część szósta omawianego zarzutu jest bezzasadna.

139 SRB i Królestwo Hiszpanii twierdzą, że ta część zarzutu jest bezzasadna.

b) Ocena Trybunału

1) W przedmiocie dopuszczalności

140 Przede wszystkim w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję i Banco Santander należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie powinno precyzyjnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu. Wynikających z tych przepisów wymogów uzasadnienia nie spełnia odwołanie, które polega jedynie na powtórzeniu lub dosłownym zacytowaniu zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem, w tym opartych na okolicznościach faktycznych odrzuconych wprost przez Sąd, i które nie zawiera nawet argumentacji mającej konkretnie na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałby być dotknięty zaskarżony wyrok. Odwołanie takie stanowi bowiem w istocie wniosek o ponowne rozpatrzenie skargi wniesionej do Sądu, co nie należy do kompetencji Trybunału (wyrok z dnia 11 stycznia 2024 r., Planistat Europe i Charlot/Komisja, C-363/22 P, EU:C:2024:20, pkt 40, 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

141 Jednakże w sytuacji gdy wnoszący odwołanie kwestionuje interpretację lub sposób zastosowania przez Sąd prawa Unii, kwestie prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą ponownie stanowić przedmiot sporu w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych już przed Sądem, postępowanie odwoławcze byłoby częściowo pozbawione sensu (wyroki: z dnia 12 września 2006 r., Reynolds Tobacco i in./Komisja, C-131/03 P, EU:C:2006:541, pkt 51; a także z dnia 9 lipca 2020 r., Haswani/Rada, C-241/19 P, EU:C:2020:545, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

142 W niniejszej sprawie zaś część szósta zarzutu drugiego ma zasadniczo na celu podważenie rozstrzygnięcia Sądu w poszczególnych kwestiach prawnych, które zostały mu przedłożone w pierwszej instancji, dotyczących w szczególności obowiązku uzasadnienia spoczywającego na instytucjach na podstawie art. 296 TFUE. Ponadto, ponieważ w części szóstej tego zarzutu wskazano szczegółowo krytykowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na jakich jest ona oparta, nie można jej uznać za niedopuszczalną w całości.

143 Niemniej jednak pierwszy zarzut szczegółowy jest częściowo niedopuszczalny w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie kwestionują wystarczający charakter uzasadnienia dotyczącego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. O ile bowiem, jak wynika z pkt 552 zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie podnieśli brak uzasadnienia w odniesieniu, po pierwsze, do strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tym planie, a po drugie, do powodów, dla których planu tego nie zastosowano, o tyle utrzymują oni obecnie, że plan ten przewidywał mechanizmy, które pozwoliłyby uniknąć upadłości Banco Popular. Czyniąc to, podnoszą oni nowy argument, który z tego względu należy uznać za niedopuszczalny na etapie postępowania odwoławczego.

144 Co się tyczy drugiego zarzutu szczegółowego, twierdzenia wnoszących odwołanie dotyczące wyceny nr 2 stanowią – jak zauważyła rzecznik generalna T. Ćapeta w pkt 61 opinii w sprawie Aeris Invest/Komisja i SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:233), którą, zgodnie z pkt 4 tej opinii należy interpretować w powiązaniu z jej opinią w niniejszej sprawie – nowy zarzut podniesiony na etapie postępowania odwoławczego, gdyż Sąd stwierdził w pkt 558 zaskarżonego wyroku, że wnoszący odwołanie nie wskazali dokładnie tych części wyceny nr 2, których nie są w stanie zrozumieć.

145 Chociaż wnoszący odwołanie kwestionują to stwierdzenie ze względu na to, że w pkt 82 ppkt (iv) i (viii) swojej repliki w pierwszej instancji powołali się na okrojenia fragmentów dotyczących wyceny rezerw na ryzyko prawne i synergie, należy jednak zauważyć, że poprzez argumentację przedstawioną we wspomnianym pkt 82 tej repliki wnoszący odwołanie podnieśli naruszenie nie obowiązku uzasadnienia, lecz art. 20 rozporządzenia SRM. Potwierdzeniem tego jest fakt, że argumentacja ta świadczy o tym, iż byli oni w stanie zrozumieć i zakwestionować wycenę nr 2. Tymczasem w pkt 558 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał argumentację wnoszących odwołanie dotyczącą naruszenia obowiązku uzasadnienia.

146 W związku z tym drugi zarzut szczegółowy podniesiony w części szóstej zarzutu drugiego stanowi nowy zarzut w zakresie, w jakim podważa on uzasadnienie wyceny nr 2, a zatem należy go odrzucić jako częściowo niedopuszczalny.

2) Co do istoty

147 W zarzutach szczegółowych pierwszym i trzecim podniesionych w części szóstej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że nie uwzględnił wymogów wynikających z art. 296 TFUE w odniesieniu do badania uzasadnienia zawartego w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i w decyzji 2017/1246.

148 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, odnoszącej się do materialnej zgodności z prawem spornego aktu (wyrok z dnia 18 stycznia 2024 r., Jenkinson/ Rada i in. (C-46/22 P, EU:C:2024:50, pkt 130 i przytoczone tam orzecznictwo).

149 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem chociaż uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno w sposób jasny i jednoznaczny przedstawiać tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie powodów uzasadniających przyjęcie danych środków, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli, to uzasadnienie takie powinno być także dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. W tym względzie nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne

okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę oraz w szczególności interes, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu (zob. podobnie wyroki: z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 85, 87; a także z dnia 29 września 2022 r., ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, pkt 193 i przytoczone tam orzecznictwo).

150 Ponadto Trybunał orzekł już, że stopień szczegółowości uzasadnienia decyzji musi być proporcjonalny do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakim ma być ono przedstawione. A zatem przy sporządzaniu danego aktu prawnego instytucje Unii nie muszą odnosić się w nim do oczywiście drugoplanowych kwestii ani uprzedzać możliwych zastrzeżeń (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 167 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 6 listopada 2012 r., Éditions Odile Jacob/Komisja, C-551/10 P, EU:C:2012:681, pkt 48).

151 Niemniej jednak, jak wskazano w pkt 114 i 115 niniejszego wyroku, instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii są co do zasady zobowiązane, na podstawie zasady ochrony tajemnicy handlowej, która jest skonkretyzowana w szczególności w art. 339 TFUE oraz w art. 88 ust. 1 akapit drugi i art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM w świetle motywu 116 tego rozporządzenia, do nieujawniania informacji poufnych objętych wymogami tajemnicy zawodowej.

152 Otóż zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 120 niniejszego wyroku uzasadnienie aktu niekorzystnego dla jednostki, które opiera się na ocenie pozycji dotyczącej prywatnych podmiotów gospodarczych, może w pewnym zakresie zostać ograniczone w celu ochrony informacji dotyczących tych podmiotów objętych tajemnicą handlową. Obowiązek poszanowania tajemnicy handlowej nie może jednak pozbawić obowiązku uzasadnienia jego istoty. W związku z tym, o ile w świetle obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej taki akt może być wystarczająco uzasadniony i nie zawierać w szczególności wszystkich danych liczbowych, na których opiera się rozumowanie, o tyle uzasadnienie powinno jednak przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny to rozumowanie oraz zastosowaną metodologię.

i) W przedmiocie uzasadnienia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

153 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą, że uzasadnienie dotyczące warunków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) rozporządzenia SRM nie jest wystarczające.

154 Co się tyczy warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) tego rozporządzenia, krytyka sformułowana w odniesieniu do pkt 543 zaskarżonego wyroku opiera się na założeniu, że SRB powinna była zbadać, czy istnieją realne alternatywne rozwiązania, zanim stwierdziła, że Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

155 Jednakże wymóg taki nie wynika z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia SRM, zgodnie z którym uznaje się, że podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli podmiot ten jest niezdolny, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości będzie on niezdolny do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności. W tych okolicznościach Sąd słusznie orzekł w pkt 542–544 zaskarżonego wyroku, że zawarte w motywach 23 i 24

spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje dotyczące okoliczności, iż sytuacja płynnościowa Banco Popular pogorszyła się, uzasadniały w sposób wymagany prawem, że ten bank znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

156 W odniesieniu do warunku przewidzianego w art. 18 akapit pierwszy ust. 1 lit. b) rozporządzenia SRM wnoszący odwołanie utrzymują, że SRB poprzestała na stwierdzeniu, bez dalszego wyjaśnienia, iż inne rozwiązania nie pozwoliłyby zaradzić problemom z płynnością Banco Popular.

157 Należy jednak stwierdzić, że argumentacja ta wynika z oczywiście błędnego rozumienia zaskarżonego wyroku i spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W pkt 545 zaskarżonego wyroku Sąd oparł się bowiem na ustaleniach zawartych w pkt 188–192 tego wyroku, z których wynika, że w art. 3 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji szczegółowo przedstawiono powody, które skłoniły SRB do stwierdzenia braku alternatywnych środków pozwalających zaradzić problemom z płynnością Banco Popular.

158 Co się tyczy w tym kontekście awaryjnego wsparcia płynnościowego, z pkt 153 zaskarżonego wyroku wynika, że SRB stwierdziła w motywie 26 lit. c) spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że takie wsparcie było niedostępne w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Na podstawie tego stwierdzenia Sąd orzekł zaś w pkt 556 i 557 zaskarżonego wyroku, nie naruszając przy tym prawa, że SRB nie była zobowiązana do wyjaśnienia powodów związanych z niedostępnością awaryjnego wsparcia płynnościowego.

159 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie kwestionują uzasadnienie dotyczące ustalenia i wdrożenia instrumentu zbycia działalności jako instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

160 Co się tyczy pkt 545 zaskarżonego wyroku, w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie kwestionują okoliczność, że SRB nie wyjaśniła powodów, dla których instrument zbycia działalności został przyjęty jako instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy stwierdzić, że przeciwnie, Sąd orzekł w nim, iż art. 5 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawierał wyjaśnienia dotyczące wyboru tego instrumentu i powodów, dla których SRB uznała, że inne instrumenty wymienione w art. 22 ust. 2 rozporządzenia SRM nie umożliwiają osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym zakresie. Biorąc pod uwagę te ustalenia Sądu, argument dotyczący braku uzasadnienia nie może zostać uwzględniony.

161 W odniesieniu do procedury sprzedaży publicznej Banco Popular Sąd uznał w pkt 536 i 537 zaskarżonego wyroku, że informacje zawarte w art. 6 ust. 6 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozwalały zrozumieć przebieg tej procedury i że po jej zakończeniu została złożona tylko jedna ważna oferta, zaś SRB uznała za roztropne zaakceptowanie tej oferty w celu uniknięcia niekontrolowanej niewypłacalności Banco Popular.

162 W świetle tych wskazówek Sąd słusznie uznał, że SRB nie była zobowiązana do wyjaśnienia powodów, dla których wszystkie zainteresowane strony, z wyjątkiem Banco Santander, nie złożyły oferty. Podobnie z pkt 540 zaskarżonego wyroku wynika, że cena sprzedaży nie została ustalona przez SRB, lecz była wynikiem konkurencyjnej procedury sprzedaży przeprowadzonej przez FROB i ceny zaproponowanej przez Banco Santander.

163 Ponadto wnoszący odwołanie niesłusznie utrzymują, że SRB powinna była wskazać w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji szczególny powód wyjaśniający, dlaczego FROB nie wyznaczył jednej z zainteresowanych stron nowego terminu. Jak bowiem wskazał Sąd w pkt 540 wspomnianego wyroku, w zakresie, w jakim ta zainteresowana strona poinformowała FROB w dniu 6 czerwca 2017 r. o swojej decyzji o nieskładaniu oferty, takie wyjaśnienie nie było konieczne.

164 W trzeciej i ostatniej kolejności, w odniesieniu do argumentu wnoszących odwołanie, zgodnie z którym w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należało również wyjaśnić, że niezależny rzeczoznawca, którym powierzono przeprowadzenie wyceny nr 2, spełniał wymogi niezależności i bezstronności, Sąd słusznie uznał w pkt 551 zaskarżonego wyroku, że takie wyjaśnienie nie było niezbędne do spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

165 Wynika stąd, że pierwszy zarzut szczegółowy, dotyczący naruszenia art. 296 TFUE w odniesieniu do spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy oddalić.

ii) W przedmiocie uzasadnienia decyzji 2017/1246

166 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie orzekł w pkt 576 i 577 zaskarżonego wyroku, iż decyzja 2017/1246, w której Komisja ograniczyła się do wyrażenia zgody na treść spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, spełnia wymogi wynikające z art. 296 TFUE ze względu na bardzo krótki termin, jakim dysponowała Komisja.

167 W tym względzie należy zauważyć, że motywy 2–5 decyzji 2017/1246 wskazują powody, które doprowadziły Komisję do wydania tej decyzji. Stwierdziwszy w istocie w motywach 2 i 3, że zgodnie ze wskazówkami zawartymi w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszystkie warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia SRM są spełnione w odniesieniu do Banco Popular oraz że programem tym poddano ten bank procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i postanowiono w nim o zastosowaniu instrumentu zbycia działalności, Komisja wyjaśniła w motywie 4 tejże decyzji, że „akceptuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji" i „w szczególności zgadza się z przedstawionym przez SRB uzasadnieniem konieczności przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym, zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia [SRM]". W związku z tym Komisja stwierdziła w motywie 5 decyzji 2017/1246, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawiony przez SRB powinien zostać zatwierdzony, co uczyniła w art. 1 tej decyzji.

168 Trybunał orzekł już, że w drodze takiego zatwierdzenia uznaje się, że Komisja akceptuje elementy i uzasadnienie zawarte w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wobec czego powinna w razie potrzeby ustosunkować się do nich przed sądem Unii (wyrok z dnia 18 czerwca 2024 r., Komisja/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, pkt 96). W tych okolicznościach należy uznać, że powody, które skłoniły SRB do przyjęcia tego programu, stanowią integralną część decyzji zatwierdzającej i w związku z tym mogą również uzasadniać to zatwierdzenie.

169 W związku z tym Sąd słusznie orzekł w pkt 576 zaskarżonego wyroku, że nie można wymagać od Komisji, aby przedstawiła dodatkowe uzasadnienie swojego zatwierdzenia, ponieważ uzasadnienie to mogłoby polegać jedynie na powtórzeniu elementów zawartych już w spornym programie

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto zgodnie z art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM Komisja nie jest zobowiązana do przeprowadzenia drugiej analizy w stosunku do analizy SRB, lecz jedynie do zatwierdzenia jej decyzji.

170 Sąd nie naruszył również prawa, uwzględniając w pkt 577 zaskarżonego wyroku bardzo krótki termin, w którym Komisja miała zatwierdzić sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jak przypomniano w pkt 150 niniejszego wyroku, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że stopień szczegółowości uzasadnienia decyzji musi być proporcjonalny do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakim ma być ono przedstawione. Tymczasem okolicznościach, w jakich został przyjęty i zatwierdzony sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, charakteryzowały się niewątpliwie pilnym charakterem.

171 Wynika stąd, że Sąd słusznie orzekł w pkt 578 zaskarżonego wyroku, iż uzasadnienie decyzji 2017/1246 jest zgodne z wymogami wynikającymi z art. 296 TFUE.

172 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 580–583 tego wyroku Sąd niesłusznie odrzucił jako nowy ich argument dotyczący naruszenia zasad dotyczących delegowania uprawnień ustanowionych w wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza (9/56, EU:C:1958:7). W tym względzie podnoszą oni, że podnieśli już ten argument w pkt 153 skargi w pierwszej instancji.

173 Jednakże z punktu tego wynika, że w skardze w pierwszej instancji wnoszący odwołanie powołali się nie na naruszenie tych zasad dotyczących delegowania uprawnień, lecz ograniczyli się do twierdzenia, że Komisja nie umotywowała kontroli, jakiej dokonała w odniesieniu do aspektów uznaniowych spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

174 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Sąd nie naruszył prawa, uznając wspomniany argument za nowy. W konsekwencji ten zarzut szczegółowy należy oddalić jako bezzasadny.

175 Wobec powyższego część szóstą zarzutu drugiego należy oddalić w całości.

C. W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia SRM

176 W pierwszej części zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie powołują się na naruszenie art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia SRM. Ta część omawianego zarzutu dzieli się na trzy zarzuty szczegółowe.

1. Argumentacja stron

177 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 133 i 145 zaskarżonego wyroku, iż kryzys płynności, z jakim miał do czynienia Banco Popular, stanowił okoliczność wystarczającą do uzasadnienia środka w postaci restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjętego w odniesieniu do tego banku, bez konieczności wcześniejszego sprawdzenia, czy jego upadłości można było uniknąć poprzez awaryjne wsparcie płynnościowe.

178 Wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 152, 158 i 165 tego wyroku, z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia SRM w związku z pkt 20 wytycznych EUNB z dnia 6 sierpnia 2015 r. dotyczących interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za znajdującą się na progu upadłości lub zagrożoną upadłością na mocy art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59 (EBA/GL/2015/07) oraz z art. 41 Karty wynika, że awaryjne wsparcie płynnościowe należy przyznać priorytetowo wtedy, gdy zostanie stwierdzone, iż dana instytucja znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością. Od kwietnia 2017 r. SRB była zatem zobowiązana do poparcia przyznania awaryjnego wsparcia płynnościowego przez Bank Hiszpanii lub EBC.

179 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie orzekł w pkt 163–169 zaskarżonego wyroku, iż podnoszone naruszenie przez SRB obowiązku zachowania poufności przed przyjęciem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie miało znaczenia do celów zastosowania art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia SRM. Przede wszystkim Sąd powinien był zbadać, w jaki sposób sytuacja zmieniłaby się w braku tej nieprawidłowości. Następnie twierdzą oni, że zaskarżony wyrok zawiera sprzeczność w uzasadnieniu, jako że Sąd wskazał, z jednej strony, iż należy stwierdzić nieważność zaskarżonego aktu, jeżeli zostanie wykazane, że nieprawidłowość miała wystarczający wpływ, orzekając przy tym z drugiej strony, że powody, które doprowadziły do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie mają w tym względzie znaczenia. Ponadto w pkt 168 i 169 tego wyroku Sąd niesłusznie stwierdził brak możliwości zastosowania zasady nemo auditur propiam turpitudinem allegans, uzasadniając to tym, że SRB i Komisja nie czerpały korzyści z ich bezprawnego zachowania. Ich zdaniem korzyść SRB polegała w niniejszym przypadku na tym, że oświadczenia jej przewodniczącej i wycieki informacji zostały pominięte i przemilczane. Wreszcie motyw 116 rozporządzenia SRM ustanawia wzruszalne domniemanie, zgodnie z którym naruszenie obowiązku zachowania poufności stanowi przyczynę upadłości.

180 W trzeciej kolejności, wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 173–176 zaskarżonego wyroku, ze względu na podnoszone naruszenie obowiązku zachowania poufności SRB i Komisja były zobowiązane na podstawie art. 41 Karty do działania w celu uniknięcia szkody wyrządzonej tym naruszeniem obowiązku zachowania poufności, a tym samym do sprawdzenia możliwości przyznania wystarczająco wcześnie awaryjnego wsparcia płynnościowego lub zaproponowania innych, mniej inwazyjnych rozwiązań.

181 SRB i Banco Santander twierdzą, że część pierwsza zarzutu pierwszego jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów, które przedstawili przed Sądem. SRB dodaje, że jeśli chodzi o korzyść wymaganą dla zastosowania zasady nemo auditur propiam turpitudinem allegans, wnoszący odwołanie podnoszą nowy argument. W każdym wypadku ta część pierwsza omawianego zarzutu jest ich zdaniem bezzasadna.

182 Komisja i Królestwo Hiszpanii utrzymują, że część pierwsza zarzutu pierwszego jest bezzasadna.

2. Ocena Trybunału

a) W przedmiocie dopuszczalności

183 W odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności opartego na powtórzeniu argumentów przedstawionych przed Sądem należy zauważyć, że w drodze części pierwszej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie zmierzają do podważenia wykładni art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)

rozporządzenia SRM, precyzując jednocześnie krytykowane punkty zaskarżonego wyroku i argumenty, na których opiera się ich krytyka. Nie można zatem uznać części pierwszej tego zarzutu za niedopuszczalną w całości.

184 W zakresie, w jakim SRB utrzymuje, że wnoszący odwołanie podnoszą nowy argument w związku ze stosowaniem zasady nemo auditur propiam turpitudinem allegans w zakresie, w jakim wyjaśniają oni, co stanowi ich zdaniem korzyść, jaką odniosły SRB i Komisja, wystarczy zauważyć, że w odwołaniu wnoszący odwołanie przedstawili w istocie taką samą argumentację co w skardze i replice w pierwszej instancji.

185 Wobec tego część pierwsza zarzutu pierwszego jest dopuszczalna.

b) Co do istoty

186 W części pierwszej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnoszą w istocie, że domniemane przyczyny kryzysu płynności Banco Popular są istotne do celów oceny zgodności z prawem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w świetle art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia SRM. Utrzymują oni, że z pkt 133, 145, 152, 158, 163–169 oraz 173–176 zaskarżonego wyroku wynika, iż SRB naruszyła zarówno ciążący na niej obowiązek zachowania poufności, jak i spoczywający na niej obowiązek dążenia do uniknięcia upadłości, w szczególności poprzez popieranie udzielenia Banco Popular awaryjnego wsparcia płynnościowego.

187 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–c) rozporządzenia SRM uzależniają, odpowiednio, przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji od spełnienia trzech kumulatywnych warunków, a mianowicie, po pierwsze, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, po drugie, że z uwagi na wymagane terminy i inne istotne okoliczności nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego podjęte w odniesieniu do danego podmiotu zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych, a po trzecie, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym.

188 Część pierwsza zarzutu pierwszego dotyczy wyłącznie pierwszego z tych warunków, a mianowicie tego, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością. Jeśli chodzi o ten warunek, art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM stanowi, że uznaje się, iż podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli podmiot ten jest niezdolny, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości będzie on niezdolny do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności.

189 Po pierwsze, z braku jakiegokolwiek odniesienia w przepisach art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM do okoliczności leżących u podstaw sytuacji upadłości należy wywnioskować, że przepisy te pozwalają na stwierdzenie upadłości danego podmiotu niezależnie od takich ewentualnych okoliczności.

190 Uwzględnienie tych okoliczności byłoby również niezgodne z celami rozporządzenia SRM, które – jak wynika w szczególności z jego motywu 58 – ma na celu utrzymanie stabilności finansowej, zapewnienie ciągłości świadczenia podstawowych usług finansowych i ochronę deponentów. Ewentualne okoliczności, które spowodowały upadłość danego banku, nie mogą bowiem uniemożliwić SRB podjęcia działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji,

mimo że wszystkie warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia są spełnione, ponieważ bank ten jest na progu upadłości, nie istnieje rozwiązanie alternatywne, a w szczególności restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja jest konieczna w interesie publicznym.

191 W tych okolicznościach Sąd, nie naruszając prawa, orzekł w pkt 163–166 zaskarżonego wyroku, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaje przyjęty w ważny sposób, jeżeli są spełnione warunki przewidziane w art. 18 rozporządzenia SRM, bez względu na powody, które doprowadziły do tego, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

192 Wynika z tego również, że Sąd mógł uznać, nie zaprzeczając sobie, iż sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostałby przyjęty, nawet gdyby ustalono, że sytuacja znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością została spowodowana podnoszonym naruszeniem obowiązku poufności. Wynika z tego ponadto, że argumentację wnoszących odwołanie dotyczącą rzekomego naruszenia przez Sąd zasady nemo auditur propiam turpitudinem allegans należy – nawet przy założeniu, że można uznać, iż SRB, przyjmując sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uzyskała lub starała się uzyskać „korzyść” w rozumieniu tej zasady – oddalić jako nieistotną dla sprawy.

193 Po drugie, przepisy art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM nie odnoszą się również do istnienia rozwiązań alternatywnych względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bądź nieistnienia takich rozwiązań.

194 Jak wskazał w istocie Sąd w pkt 133, 145 i 147 zaskarżonego wyroku, aby stwierdzić, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) tego rozporządzenia, wystarczy, że SRB i Komisja stwierdzą istnienie kryzysu płynności, takiego jak przewidziany w art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) wspomnianego rozporządzenia. Natomiast w świetle rozważań zawartych w pkt 189–191 niniejszego wyroku sam fakt, że w przeszłości można było ewentualnie uniknąć upadłości, nie może stanowić przeszkody dla stwierdzenia przez SRB i Komisję istnienia takiej sytuacji.

195 Ponadto, jeśli chodzi o domniemany obowiązek – ciążący na nich w momencie, gdy zamierzają one przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danego podmiotu – sprawdzenia, czy istnieją inne rozwiązania niż rozwiązanie polegające na przyjęciu takiego środka w celu zapobieżenia jego upadłości, z samego brzmienia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia SRM wynika, że taka ocena jest objęta drugim warunkiem, od którego jest uzależnione przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. A zatem ewentualna dostępność rozwiązań alternatywnych nie może podważyć zgodności z prawem takiego programu w świetle pierwszego warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a).

196 W tych okolicznościach bezzasadny jest argument dotyczący ciążącego na Komisji i SRB – na podstawie art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM – obowiązku zbadania, czy istniały rozwiązania alternatywne wobec przyjęcia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz, w ramach kontynuacji tego obowiązku, popierania udzielenia Banco Popular awaryjnego wsparcia płynnościowego.

197 Z powyższego wynika, że część pierwsza zarzutu pierwszego jest bezzasadna.

D. W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia SRM

198 W części drugiej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie krytykują dokonaną przez Sąd w pkt 180–229 zaskarżonego wyroku ocenę dotyczącą drugiego warunku, od którego jest uzależnione przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przewidzianego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia SRM.

1. Argumentacja stron

199 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ w pkt 182–184 zaskarżonego wyroku stwierdził, iż ich argumenty dotyczące udzielenia Banco Popular dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego opierały się na czystych domysłach lub stanowiły zwykłe przypuszczenia. Zdaniem wnoszących odwołanie, gdyby Banco Popular zostało wypłacone dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe odpowiadające kwocie 6 mld EUR, bank ten mógłby kontynuować swoją działalność co najmniej do dnia 21 czerwca 2017 r.

200 Po drugie, zaskarżony wyrok jest niewystarczająco uzasadniony, ponieważ w pkt 194 tego wyroku Sąd uznał za ustalone, że brakowało czasu na zaradzenie brakowi płynności poprzez podwyższenie kapitału. Zgodnie bowiem z wewnętrznymi obliczeniami Banco Popular podwyższenie kapitału mogło zostać dokonane w ciągu miesiąca i było planowane przed czerwcem 2017 r.

201 Co więcej, wbrew temu, co Sąd uznał w pkt 200–203 zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie wykazali, że podwyższenie kapitału Banco Popular było wykonalne i mogło rozwiązać jego problemy z płynnością. W tym względzie wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd dokonał oczywiście błędnej oceny i przeinaczył treść pisma Barclays Bank z dnia 3 czerwca 2017 r. oraz pisma Deutsche Bank z dnia 5 czerwca 2017 r. Ich zdaniem pisma te wykazywały, że te dwa banki wyraziły realne zobowiązanie do przeprowadzenia podwyższenia kapitału. Uważają oni, że podwyższenie kapitału przywróciłoby zaufanie akcjonariuszy do Banco Popular i w związku z tym zmniejszyłoby lub praktycznie wyeliminowałoby wycofywanie depozytów.

202 W trzeciej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd przeinaczył dowody, stwierdzając w pkt 208 zaskarżonego wyroku, że argumenty wnoszących odwołanie dotyczące rozdzielenia aktywów opierają się na zwykłych przypuszczeniach. Wnoszący odwołanie wykazali bowiem, że Banco Popular od dawna pracował nad sprzedażą aktywów nierentownych o wartości 6 mld EUR w ramach projektu „Sunrise". Ponadto w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wiele funduszy przedstawiło oferty na aktywa nierentowne w ramach projektu „Noveau Sunrise", co świadczy o istnieniu rzeczywistego zainteresowania tymi aktywami.

203 Zdaniem wnoszących odwołanie istnienie tego interesu potwierdzają wiążące oferty, jakie Banco Popular otrzymał w odniesieniu do aktywów niestrategicznych. W pkt 211 zaskarżonego wyroku Sąd odrzucił ich twierdzenia w tej kwestii, uzasadniając to tym, że opierają się one wyłącznie na artykułach prasowych. Tymczasem nie istnieje żadna podstawa prawna do odrzucenia dowodu z tego względu, że wynika on z artykułów prasowych.

204 W czwartej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą, że zaskarżony wyrok jest niewystarczająco uzasadniony oraz że zawiera zasadniczo błędną ocenę okoliczności faktycznych, ponieważ Sąd uznał w pkt 223 i 224 tego wyroku, że prywatna sprzedaż osobie trzeciej nie stanowi alternatywy względem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Oferty wymienione

w skardze w pierwszej instancji świadczą bowiem o tym, że ewentualne nabycie Banco Popular wzbudziło rzeczywiste zainteresowanie, wbrew temu, co uznał Sąd. Ponadto sprzedaż prywatna zakończyła się niepowodzeniem nie w dniu 29 maja 2017 r., lecz w dniu 6 czerwca 2017 r., ponieważ SRB zażądała, by zainteresowani złożyli oferty w terminie sześciu godzin.

205 W piątej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 229 zaskarżonego wyroku, że pomoc państwa i wykorzystanie funduszu są sprzeczne z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz że SRB nie może wymagać od państwa członkowskiego przyznania pomocy danemu podmiotowi. Pomoc ta została bowiem wyraźnie przewidziana w art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. d) ppkt (iii), art. 18 ust. 6 lit. c) oraz w art. 19 ust. 1 i 3 rozporządzenia SRM. Ponadto, chociaż SRB nie może wymagać od państw członkowskich przyznania pomocy danemu podmiotowi, z motywu 52 tego rozporządzenia wynika, że miała ona jednak możliwość zaproponowania przyznania pomocy lub popierania skorzystania z funduszu, co mogło zostać uczynione w połączeniu z wszelkimi innymi rozwiązaniami.

206 Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander twierdzą, że argumentacja ta jest niedopuszczalna, ponieważ wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów podniesionych w pierwszej instancji, nie wyjaśniając, w jaki sposób Sąd naruszył prawo.

207 Co do istoty uważają one w istocie, że za pomocą argumentów podniesionych na poparcie części drugiej zarzutu pierwszego nie można wykazać, iż Sąd w pkt 182–229 zaskarżonego wyroku naruszył prawo w ramach badania pięciu alternatywnych środków, na które powołali się wnoszący odwołanie.

2. Ocena Trybunału

208 W części drugiej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnoszą w istocie, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia lub przeinaczył dowody, oddalając w pkt 179–229 zaskarżonego wyroku ich argumentację, zgodnie z którą SRB naruszyła art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia SRM.

209 W tym względzie należy zauważyć, że przed Sądem wnoszący odwołanie twierdzili, iż wbrew temu, co SRB stwierdziła w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, istniało co najmniej sześć wykonalnych środków alternatywnych dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W pięciu zarzutach szczegółowych podniesionych na poparcie części drugiej zarzutu pierwszego podważają oni dokonane przez Sąd oceny dotyczące, odpowiednio, pięciu z tych środków, a mianowicie, po pierwsze, dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego, po drugie, podwyższenia kapitału, po trzecie, wydzielenie aktywów, po czwarte, prywatnej sprzedaży osobie trzeciej, a po piąte, finansowania przez fundusz lub przyznania pomocy państwa.

210 Jeśli chodzi o zarzuty szczegółowe od pierwszego do czwartego podniesione na poparcie części drugiej zarzutu pierwszego, należy zauważyć, że w argumentacji streszczonej w pkt 199, 200 i 204 niniejszego wyroku wnoszący odwołanie nie wyjaśniają, dlaczego uzasadnienie zawarte w pkt 182–184, 194, 223 i 224 zaskarżonego wyroku nie pozwala na zrozumienie rozumowania Sądu, lecz kwestionują w rzeczywistości zasadność tego rozumowania i w związku z tym zwracają się do Trybunału o ponowne zbadanie okoliczności faktycznych, które podnieśli już przed Sądem.

211 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 256 ust. 1 TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, iż odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych i że jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych i oceny tych z nich, które uzna za istotne, jak również do oceny dowodów. Ocena okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi – z zastrzeżeniem przypadków ich przeinaczenia – kwestii prawnej, podlegającej jako taka kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym (wyrok z dnia 25 stycznia 2022 r., Komisja,/European Food i in., C-638/19 P, EU:C:2022:50, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).

212 W zakresie, w jakim wnoszące odwołanie powołują się na przeinaczenie, należy zauważyć, że w argumentach streszczonych w pkt 201 i 202 niniejszego wyroku czynią one taki zarzut jedynie w odniesieniu do stwierdzeń zawartych w pkt 200–203 i 208 zaskarżonego wyroku. Z utrwalonego orzecznictwa wynika jednak, że w sytuacji gdy wnoszący odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi on – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem – dokładnie wskazać, które dowody zostały jego zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia. Ponadto takie przeinaczenie powinno wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, by nie było konieczne przeprowadzenie nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (zob. podobnie wyrok z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

213 Tymczasem należy stwierdzić, że jeśli chodzi o pkt 200–203 i 208 zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie ograniczają się do podniesienia przeinaczenia, powołując się na szereg dokumentów załączonych do odwołania, nie precyzując w żaden sposób błędów w analizie, jakich miał dopuścić się Sąd w ramach swojej oceny. Ponadto, jeśli chodzi o fragmenty dokumentów przytoczone w pkt 200–203 tego wyroku, należy stwierdzić, że nie tylko nie wskazują one na oczywiste przeinaczenie, lecz przeciwnie, potwierdzają one dokonaną przez Sąd ocenę braku wiążącego zobowiązania ze strony zainteresowanych banków. Okazuje się zatem, że wnoszący odwołanie zmierzają w istocie do uzyskania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów przez Trybunał. W konsekwencji argumenty te należy odrzucić jako niedopuszczalne.

214 Ponadto, co się tyczy argumentacji streszczonej w pkt 203 niniejszego wyroku, krytyka sformułowana w odniesieniu do pkt 211 zaskarżonego wyroku wynika z oczywiście błędnego rozumienia tego punktu. Wynika bowiem z niego, że Sąd wyjaśnił w nim powody, dla których uznał, że sprzedaż aktywów, o których była mowa w przedmiotowych artykułach prasowych, nie mogła, jego zdaniem, zapobiec upadłości Banco Popular, przy czym nie orzekł on, że co do zasady artykuły prasowe nie mogą zostać uwzględnione jako dowody,

215 Co się tyczy piątego zarzutu szczegółowego, odnoszącego się do pkt 229 zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie utrzymują, po pierwsze, że finansowanie przez fundusz stanowiłoby środek alternatywny w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia SRM. Tymczasem to nie w pkt 229 tego wyroku, lecz w jego pkt 227, Sąd oddalił tę argumentację, uzasadniając to tym, co nie zostało zresztą skrytykowane przez wnoszących odwołanie w ramach ich odwołania, że zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia SRB może korzystać z funduszu jedynie w związku z działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wykładnia ta znajduje potwierdzenie w art. 18 ust. 6 lit. c) i art. 19 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia, które precyzują warunki regulujące wykorzystanie funduszu w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i zakładają zatem, że warunek przewidziany w art. 18 ust. 1 akapit

pierwszy lit. b) jest spełniony. W związku z tym finansowania przez fundusz nie można uznać za alternatywę dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu tego ostatniego przepisu. Rozważania te nie są obarczone naruszeniem prawa.

216 Wnoszący odwołanie podnoszą również, że SRB mogła „zaproponować" Królestwu Hiszpanii przyznanie Banco Popular pomocy państwa. Tymczasem taka argumentacja nie podważa zawartej w pkt 228 zaskarżonego wyroku oceny Sądu, zgodnie z którą ani SRB, ani Komisja nie są w stanie zobowiązać państwa członkowskiego do przyznania pomocy danemu podmiotowi.

217 Ponadto, jak w istocie Sąd słusznie orzekł w pkt 229 zaskarżonego wyroku, uznanie – jak utrzymują wnoszący odwołanie – że przyznanie pomocy państwa może stanowić „rozwiązanie alternatywne" w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia SRM, byłoby sprzeczne z celem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit. c) tego rozporządzenia, który stanowi, że należy chronić zasoby państwowe przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego. Takie „rozwiązanie" byłoby również niezgodne z okolicznością, że zgodnie z art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. d) wspomnianego rozporządzenia przyznanie nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego skutkuje zasadniczo tym, że uznaje się, iż dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.

218 Piąty zarzut szczegółowy podniesiony w ramach części drugiej zarzutu pierwszego należy zatem oddalić jako bezzasadny.

219 Z powyższego wynika, że część druga zarzutu pierwszego jest częściowo niedopuszczalna i częściowo bezzasadna.

E. W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM

220 W części trzeciej zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie powołują się na naruszenie art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM. Dzieli się ona na trzy zarzuty szczegółowe.

1. Argumentacja stron

221 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 243–245 i 247 zaskarżonego wyroku, interesy akcjonariuszy i wierzycieli należy wyważyć z interesem publicznym, aby zminimalizować koszt restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i uniknąć „spadku wartości" w rozumieniu art. 14 ust. 2 akapit drugie rozporządzenia SRM, który okazałby się niepotrzebny. Uważają oni, że ten wymóg proporcjonalności wynika zarówno z przepisów rozporządzenia SRM, a mianowicie z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) tego rozporządzenia w związku z art. 18 ust. 5, art. 6 ust. 3 lit. b), art. 14 i art. 15 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, odczytywanych w świetle motywów 45 i 46 tegoż rozporządzenia, jak i z art. 17 i 52 Karty oraz z art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC.

222 Zdaniem wnoszących odwołanie wymaganego w ten sposób wyważenia należy dokonać nie tylko w stosunku do scenariusza likwidacji, ale również w odniesieniu do innych rozwiązań. Tymczasem Sąd naruszył te wymogi, orzekając, że sprzedaż Banco Popular była najlepszym rozwiązaniem, przy czym nie przeanalizował innych rozwiązań.

223 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie uważają, że Sąd błędnie orzekł w pkt 253 i 254 zaskarżonego wyroku, iż Banco Popular nie był dyskryminowany względem włoskich instytucji kredytowych, w odniesieniu do których, po pierwsze, Komisja zatwierdziła przyznanie pomocy państwa, a po drugie, SRB odmówiła przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wbrew temu, co Sąd uznał w pkt 253 i 254 zaskarżonego wyroku, przyznanie takiej pomocy jest istotne dla stosowania art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM. Ponadto odmienne traktowanie nie może być uzasadnione tym, że w odróżnieniu od Banco Popular wspomniane instytucje nie pełniły funkcji krytycznych.

224 W trzeciej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 261 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie odrzucił jako spóźniony i niedopuszczalny ich argument dotyczący nieproporcjonalnego charakteru procedury sprzedaży. W replice w pierwszej instancji wnoszący odwołanie uzasadnili bowiem wysunięcie tego argumentu publikacją nowej dokumentacji dotyczącej wspomnianej procedury, która to publikacja miała miejsce po wniesieniu skargi wszczynającej postępowanie.

225 Komisja, SRB i Banco Santander utrzymują, że część trzecia zarzutu pierwszego jest niedopuszczalna, ponieważ wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem. W każdym wypadku ich zdaniem ta trzecia część zarzutu jest bezzasadna.

226 Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że ta część omawianego zarzutu jest bezzasadna.

2. Ocena Trybunału

227 Co się tyczy dopuszczalności części trzeciej zarzutu pierwszego, Komisja, SRB i Banco Santander niesłusznie utrzymują, że wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia argumentów podniesionych już przed Sądem. W trzech zarzutach szczegółowych podniesionych w ramach tej części zarzutu wnoszący odwołanie kwestionują bowiem w szczególności zasadność wykładni i zastosowania przez Sąd art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM oraz zasady proporcjonalności, wskazując jednocześnie krytykowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na których się oni opierają.

228 Co do istoty wnoszący odwołanie krytykują w pierwszej kolejności pkt 243–245 i 247 zaskarżonego wyroku. Twierdzą oni w istocie, że w ramach stosowania art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM SRB jest zobowiązana do wyważenia interesów akcjonariuszy i wierzycieli z interesem publicznym w celu zminimalizowania kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uniknięcia niepotrzebnego spadku wartości. Zdaniem wnoszących odwołanie wymaganego w ten sposób wyważenia należy dokonać nie tylko w stosunku do scenariusza likwidacji, ale również w odniesieniu do innych rozwiązań.

229 Argumentacji tej nie można uwzględnić.

230 Artykuł 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM stanowi, że podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji musi być konieczne w interesie publicznym, co zgodnie z ust. 5 tego artykułu ma miejsce wówczas, gdy jest to konieczne do osiągnięcia, za pomocą proporcjonalnych środków, co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 tego rozporządzenia. Z brzmienia tego art. 18

ust. 1 akapit pierwszy lit. c) jasno wynika, że nie jest konieczne uwzględnienie rozwiązań alternatywnych względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz względem likwidacji danego podmiotu, co znajduje potwierdzenie w kontekście, w jaki wpisuje się ten ostatni przepis.

231 Jak bowiem przypomniano w pkt 187 niniejszego wyroku, art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–c) rozporządzenia SRM uzależnia przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji od spełnienia trzech warunków, z których ostatni dotyczy konieczności działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym, podczas gdy drugi dotyczy właśnie braku rozwiązań alternatywnych względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz względem likwidacji. Tak więc to w ramach weryfikacji spełnienia drugiego z tych warunków, przewidzianego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) tego rozporządzenia, należy zbadać, czy istnieją rozwiązania alternatywne względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

232 Jeśli chodzi o uwzględnienie interesów akcjonariuszy i wierzycieli, należy zauważyć, że o ile badanie trzeciego warunku dotyczącego interesu publicznego powinno na podstawie art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 18 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia uwzględniać cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 akapit pierwszy tegoż rozporządzenia, o tyle należy jednak stwierdzić, że ochrona interesów akcjonariuszy i wierzycieli – jak również ograniczenie kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zapobieganie spadkowi wartości – nie figurują wśród tych celów. O ile bowiem zgodnie z akapitem drugim tego przepisu SRB, Rada, Komisja i, w stosownym wypadku, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny starać się uwzględnić te dwa ostatnie aspekty przy realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 akapit pierwszy przedmiotowego rozporządzenia, o tyle podmioty te nie są związane takim obowiązkiem w odniesieniu do ochrony interesów akcjonariuszy i wierzycieli.

233 Co więcej, Sąd słusznie podkreślił w pkt 246 zaskarżonego wyroku, że „spadek wartości" w rozumieniu art. 14 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia SRM dotyczy nie tylko interesów majątkowych akcjonariuszy i posiadaczy instrumentów kapitałowych danego podmiotu, lecz również interesów majątkowych jego deponentów, pracowników i innych wierzycieli. W szczególności z tego samego akapitu drugiego wynika, że SRB i Komisja powinny jedynie dążyć do ograniczenia do minimum kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, chyba że jest to niezbędne do osiągnięcia wspomnianych celów.

234 W tych okolicznościach Sąd, nie naruszając prawa, orzekł w pkt 243 zaskarżonego wyroku, że zastosowanie warunku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) tego rozporządzenia nie wymaga wyważenia w szczególności interesu publicznego w przeprowadzeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danego podmiotu z prawami akcjonariuszy i wierzycieli.

235 Wbrew temu, co twierdzą wnoszący odwołanie, konieczność uwzględnienia wyłącznie prywatnych interesów akcjonariuszy i wierzycieli nie jest konieczna również w świetle zasady proporcjonalności, wyrażonej w przepisach rozporządzenia SRM, o których mowa w pkt 221 niniejszego wyroku, ani w świetle art. 17 i art. 52 ust. 1 Karty.

236 Jeśli chodzi bowiem o poszanowanie zasady proporcjonalności, z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że nie można dążyć do celu interesu ogólnego bez uwzględnienia okoliczności, że trzeba pogodzić go z prawami podstawowymi, których dotyczy środek, dokonując zbilansowanego wyważenia między celem interesu ogólnego z jednej strony

a rozpatrywanymi prawami z drugiej strony [zob. podobnie wyroki: z dnia 8 grudnia 2022 r., Orde van Vlaamse Balies i in., C-694/20, EU:C:2022:963, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 23 marca 2023 r., Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Wyjątek od zasady ne bis in idem), C-365/21, EU:C:2023:236, pkt 59]. Tymczasem, jak wskazano w pkt 233 niniejszego wyroku, prawa akcjonariuszy i wierzycieli nie są jedynymi prawami, jakie należy uwzględnić w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

237 W konsekwencji pierwszy zarzut szczegółowy podniesiony na poparcie trzeciej części zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadny.

238 Co się tyczy drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego rzekomej dyskryminacji Banco Popular w porównaniu z włoskimi instytucjami kredytowymi, które miały skorzystać z pomocy państwa, mimo że nie pełniły funkcji krytycznych, po pierwsze, z rozważań zawartych w pkt 230 i 231 niniejszego wyroku wynika, iż istnienie ewentualnych rozwiązań alternatywnych jest bez znaczenia dla oceny warunku przewidzianego w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM, lecz wchodzi ono w zakres stosowania tego art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b). Sąd słusznie zatem orzekł w pkt 253 zaskarżonego wyroku, że twierdzenia dotyczące rozwiązań alternatywnych nie mają żadnego związku z przestrzeganiem kryterium interesu publicznego.

239 Po drugie, w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie utrzymują, że dyskryminacji Banco Popular w porównaniu z włoskimi instytucjami kredytowymi nie można uzasadnić okolicznością, że te instytucje kredytowe nie pełniły funkcji krytycznych, ich argumentacja opiera się na oczywiście błędnym rozumieniu pkt 254 zaskarżonego wyroku. Zgodnie bowiem z informacjami zawartymi w tym punkcie SRB oparła się nie tylko na braku funkcji krytycznych wspomnianych instytucji kredytowych, lecz również na stwierdzeniu, że ich likwidacja nie miałaby znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej. Wydaje się zatem, że SRB oparła się właśnie na kryterium przewidzianym w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 18 ust. 5 rozporządzenia SRM, które może uzasadniać odmienne traktowanie.

240 W trzecim zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 261 tego wyroku Sąd niesłusznie odrzucił jako spóźniony ich argument dotyczący nieproporcjonalnego charakteru procedury sprzedaży, mimo że w replice w pierwszej instancji uzasadnili oni jego podniesienie opublikowaniem nowej dokumentacji dotyczącej tego postępowania.

241 W tym względzie z łącznej lektury pkt 1, 47 i 48 wspomnianej repliki wynika, że argumentacja wnoszących odwołanie dotycząca nieprawidłowości procedury sprzedaży opierała się w części na dokumentach, które nie były dostępne w chwili wniesienia skargi w pierwszej instancji.

242 Jednakże okoliczność ta nie pozwala sama w sobie stwierdzić, że Sąd błędnie uznał w pkt 261 zaskarżonego wyroku, iż wnoszący odwołanie nie wykazali, z jakiego powodu nie zakwestionowali oni prawidłowości procedury sprzedaży w skardze wszczynającej postępowanie.

243 Jako bowiem że wspomniana argumentacja opierała się również na dokumentach dostępnych w chwili wniesienia tej skargi, na wnoszących odwołanie spoczywał obowiązek wykazania powodu, dla którego okoliczność, że nie dysponowali tymi opublikowanymi później dokumentami, uniemożliwiła im zakwestionowanie już w tej właśnie chwili prawidłowości procedury, o której mowa, nawet jeżeli musieliby następnie rozwinąć tę argumentację za pomocą tych ostatnich dokumentów.

244 Tymczasem należy stwierdzić, że na etapie niniejszego postępowania odwoławczego wnoszący odwołanie nie przedstawili również takiego dowodu.

245 Z powyższego wynika, że trzeci zarzut szczegółowy podniesiony w ramach części trzeciej zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadny, a tym samym należy oddalić tę część zarzutu w całości.

F. W przedmiocie części od pierwszej do czwartej zarzutu drugiego, dotyczących naruszenia art. 20 rozporządzenia SRM

246 W częściach od pierwszej do czwartej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą naruszenia prawa, jakich miał dopuścić się Sąd przy wykładni i stosowaniu art. 20 rozporządzenia SRM w związku z wycenami nr 1 i 2.

247 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia SRM przed podjęciem decyzji w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów SRB zapewnia, by osoba niezależna przeprowadziła rzetelną, ostrożną i realistyczną wycenę aktywów i zobowiązań danego podmiotu.

248 W odniesieniu do tej wyceny w art. 20 ust. 2, 3, 10 i 11 rozporządzenia SRM dokonano rozróżnienia na ostateczne wyceny, czyli takie, które spełniają wszystkie wymogi określone w ust. 1 i w ust. 4–9 tego rozporządzenia, oraz wyceny wstępne, które nie spełniają wszystkich tych wymogów. Niemniej jednak zgodnie z art. 20 ust. 13 rozporządzenia SRM wycena wstępna przeprowadzona zgodnie z art. 20 ust. 10 i 11 tego rozporządzenia stanowi ważną podstawę do podjęcia przez SRB decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych.

249 W niniejszej sprawie wyceny nr 1 i 2 zostały przyjęte jako wyceny wstępne. Wycena nr 1, przyjęta w dniu 5 czerwca 2017 r. przez SRB na podstawie art. 20 ust. 5 lit. a) tego rozporządzenia, miała na celu dostarczenie temu podmiotowi informacji umożliwiających ustalenie, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy przedmiotowego rozporządzenia.

250 W dniu 6 czerwca 2017 r. Deloitte przekazał SRB wycenę nr 2. Celem tej waloryzacji było dokonanie ocen przewidzianych w art. 20 ust. 4, ust. 5 lit. f) oraz ust. 9 tego rozporządzenia.

251 W tym samym dniu EBC, po konsultacji z SRB, dokonał oceny pierwszego warunku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącego sytuacji znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością, zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia.

252 W częściach od pierwszej do trzeciej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą w istocie, że wycena nr 1 i wycena nr 2 nie spełniają wymogów przewidzianych w art. 20 ust. 1, 4, 5, 7 i 9 rozporządzenia SRM, wbrew temu, co orzekł Sąd w zaskarżonym wyroku. Jeśli chodzi o część czwartą tego zarzutu, dotyczącą naruszenia art. 20 ust. 10 i 11 tego rozporządzenia, wnoszący odwołanie twierdzą zasadniczo, że wyceny wstępne mogą stanowić dopuszczalną podstawę do podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tylko wtedy, gdy po ich przeprowadzeniu następuje ostateczna wycena ex post.

1. W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego

253 W części pierwszej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą, że wbrew temu, co orzekł Sąd, wycena nr 1 i wycena nr 2 nie spełniały wymogów określonych w art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia SRM.

a) Argumentacja stron

254 W pierwszym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie utrzymują, że biorąc pod uwagę zastrzeżenia wyrażone w wycenach nr 1 i 2, nie można ich uznać za realistyczne, ostrożne i rzetelne. Co się tyczy wyceny nr 1, Sąd niesłusznie uznał w pkt 347 i 294 zaskarżonego wyroku, że dokonana przez EBC ocena dotycząca tego, czy Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, spowodowała bezskuteczność tej wyceny. SRB nie może bowiem delegować tej wyceny na EBC. Co się tyczy wyceny nr 2, wnoszący odwołanie powołują się na sprzeczność między, z jednej strony, przypomnieniem dokonanym przez Sąd w pkt 353 tego wyroku, zgodnie z którym wycena powinna opierać się na uczciwych, ostrożnych i realistycznych założeniach, a z drugiej strony zawartym w pkt 357 tego wyroku wnioskiem, zgodnie z którym wymogi te zostały spełnione pomimo zastrzeżeń wyrażonych przez Deloitte.

255 Drugi zarzut szczegółowy dotyczy naruszenia art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia SRM w świetle uściśleń dokonanych w art. 8 projektu regulacyjnych standardów technicznych. Wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 359 i 360 zaskarżonego wyroku, z tych przepisów rozporządzenia SRM wynika, że nawet w przypadku wycen wstępnych ocena powinna dotyczyć wszystkich składników aktywów i pasywów danego podmiotu.

256 W trzecim zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie orzekł w pkt 392 tego wyroku, iż ocena niektórych aktywów dokonana w wycenie nr 2 nie stanowi zaniżenia wartości sprzecznego z art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia. Co się tyczy pożyczek i wierzytelności, o których mowa w pkt 370 i 371 tego wyroku, podnoszą oni, że art. 8 projektu regulacyjnych standardów technicznych ma zastosowanie wyłącznie do aktywów wymagających szczególnej uwagi przy wycenie. W odniesieniu do pkt 378 i 379 tegoż wyroku wnoszący odwołanie utrzymują, że różnica wartości aktywów z tytułu podatków przyjęta, po pierwsze, w wycenie nr 2, a po drugie, w obliczeniach Banco Santander po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie może być uzasadniona negatywnymi podstawami opodatkowania. W pkt 386 i 387 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że przypisanie zerowej wartości aktywom handlowym było uzasadnione, chociaż Banco Popular kontynuował swoją działalność jako podmiot odrębny od Banco Santander do dnia 4 października 2018 r. Ponadto, jeśli chodzi o wpływ słabych wyników Banco Popular na wartość aktywów niematerialnych, uzasadnienie zaskarżonego wyroku ma czysto spekulatywny charakter.

257 W czwartym zarzucie szczegółowym wnoszących odwołanie utrzymują, że szeroki przedział wartości przyjęty przez Deloitte w wycenie nr 2 jest nieostrożny, nierzetelny i nierealistyczny. W tym względzie Sąd niesłusznie stwierdził w pkt 396 zaskarżonego wyroku, że wnoszący odwołanie zakwestionowali wiarygodność tego przedziału, nie podnosząc żadnego konkretnego argumentu. Ponadto, o ile art. 2 ust. 3 projektu regulacyjnych standardów technicznych pozwala na przedstawienie wyceny w formie przedziałów wartości, o tyle przyjęty przez Deloitte szeroki zakres wartości nie może spełniać kryterium ostrożnej, rzetelnej i realistycznej wyceny.

258 W piątym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 404–409 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie oddalił ich argumenty podważające obliczenie wartości aktywów netto w wycenie nr 1 i wycenie nr 2 oraz ocenę EBC dotyczącą znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością. Jako że w obu tych wycenach dokonano wyceny Banco Popular, są one porównywalne, niezależnie od różnicy między ich celami i podstawami prawnymi. Ponadto z powodów przytoczonych w ramach pierwszego zarzutu szczegółowego, streszczonych w pkt 254 niniejszego wyroku, Sąd błędnie uznał, że ta ocena EBC spowodowała bezskuteczność wyceny nr 1. Co się tyczy sprzeczności między wyceną nr 2 a wspomnianą oceną EBC, nie ma znaczenia, czy zastosowano wartość ekonomiczną czy księgową, ponieważ wycena nr 2 zawiera obliczenia dotyczące aktywów nierentownych, które są sprzeczne z obliczeniami zawartymi w ocenie EBC dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością. W każdym wypadku ujemna wartość przyjęta w wycenie nr 2 oznacza, że Banco Popular był niewypłacalny, co ewidentnie stoi w sprzeczności z tą oceną EBC.

259 Zdaniem Komisji i Banco Santander część pierwsza zarzutu drugiego jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia argumentów, które przedstawili już przed Sądem. W każdym wypadku ta pierwsza część zarzutu jest bezzasadna.

260 SRB, Komisja, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander utrzymują, że ta część zarzutu jest bezzasadna.

b) Ocena Trybunału

261 W odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję i Banco Santander należy zauważyć, że za pomocą części pierwszej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zmierzają w istocie do podważenia dokonanej przez Sąd wykładni art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia SRM. Ponadto w odwołaniu dokładnie wskazano krytykowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na których opiera się ich krytyka. W tych okolicznościach nie można uznać części pierwszej tego zarzutu za niedopuszczalną.

262 Co do istoty wnoszący odwołanie podnoszą pięć zarzutów szczegółowych na poparcie części pierwszej zarzutu drugiego.

1) W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego

263 W pierwszym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie krytykują pkt 347 i 357 zaskarżonego wyroku z tego względu, że zastrzeżenia wyrażone w wycenach nr 1 i 2 co do wiarygodności i wystarczającego charakteru zweryfikowanych informacji, a także co do dokładności wyrażonych wyników, mogły podważyć uczciwy, ostrożny i realistyczny charakter tych ocen.

264 Co się tyczy wyceny nr 1, z pkt 296 i 347 tego wyroku wynika, że Sąd uznał, iż argumentacja ta była bezskuteczna, ponieważ wycena ta stała się nieaktualna ze względu na ocenę EBC dotyczącą znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością. O ile wnoszący odwołanie utrzymują, że SRB nie może „delegować" tej wyceny na EBC, o tyle ignorują oni to, że – jak orzekł już Trybunał – art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia SRM przyznaje EBC pierwszorzędną kompetencję do dokonania tej oceny, biorąc pod uwagę ekspertyzę, jaką dysponuje on jako organ nadzoru. Mając bowiem w tym charakterze dostęp do wszystkich informacji ostrożnościowych dotyczących danego podmiotu, jest on w najlepszej pozycji do dokonania oceny – w świetle definicji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia

upadłością zawartej w art. 18 ust. 4 akapit pierwszy tego rozporządzenia, który odnosi się w szczególności do czynników związanych z sytuacją ostrożnościową, takich jak warunki zezwolenia, wysokość aktywów w stosunku do wysokości pasywów czy zadłużenie obecne lub przyszłe – czy warunek ten jest spełniony (wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 62). W niniejszej sprawie należy dodać, że ocena EBC dotycząca znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością była również oparta na danych nowszych niż wycena nr 1.

265 Wynika stąd, że Sąd słusznie uznał w pkt 294–296 i 347 zaskarżonego wyroku, iż dokonana przez EBC ocena dotycząca znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub zagrożenia upadłością spowodowała bezskuteczność wyceny nr 1 dotyczącej tej samej sytuacji.

266 W odniesieniu do wyceny nr 2 należy stwierdzić, że argumentacja wnoszących odwołanie opiera się na oczywiście błędnym rozumieniu pkt 353 zaskarżonego wyroku. Wbrew temu, co oni utrzymują, Sąd nie ograniczył się do stwierdzenia, że wycena danego podmiotu powinna opierać się na uczciwych, ostrożnych i realistycznych założeniach, lecz podkreślił, że rzeczoznawca powinien również uwzględnić różne czynniki i okoliczności. Otóż zgodnie z ustaleniami faktycznymi Sądu zawartymi w pkt 356 tego wyroku wycena nr 2 była oparta na założeniach i uwzględniała wiele czynników, przy czym opierała się jednocześnie na szacunkach i ocenach prognostycznych. Ponadto w pkt 357 tego wyroku Sąd słusznie wskazał, że również z uwagi na ograniczenia czasowe i dostępne informacje z każdą wyceną wstępną przeprowadzaną na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM wiążą się nieodłącznie określone niepewności i przybliżenia.

267 W tych okolicznościach należy uznać, że w pkt 357 przedmiotowego wyroku Sąd słusznie orzekł, nie zaprzeczając stwierdzeniu zawartemu w pkt 353 tego wyroku, iż zastrzeżenia sformułowane przez Deloitte nie mogły podważyć rzetelnego, ostrożnego i realistycznego charakteru wyceny nr 2.

268 Pierwszy zarzut szczegółowy należy zatem oddalić jako bezzasadny.

2) W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego

269 Wnoszący odwołanie utrzymują, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 359 i 360 zaskarżonego wyroku, z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia SRM oraz z art. 8 projektu regulacyjnych standardów technicznych wynika, że nawet wyceny wstępne powinny obejmować ocenę wszystkich składników aktywów i pasywów, bez możliwości skupienia się na niektórych z tych składnikach.

270 W tym względzie należy zauważyć, że art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, iż wycena aktywów i zobowiązań musi być „rzetelna, ostrożna i realistyczna”, nie wymagając jednak wyczerpującego określenia wszystkich elementów aktywów i pasywów. Wymóg taki nie wynika również z art. 20 ust. 4 tego rozporządzenia, który ogranicza się do wskazania, że „celem wyceny jest oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań”.

271 Tymczasem, jak uściślono w art. 20 ust. 10 zdanie drugie rozporządzenia SRM, o ile w przypadku gdy sprawa ma pilny charakter, wycena wstępna powinna zawierać oszacowanie aktywów i zobowiązań, o tyle powinna ona spełniać wymóg dotyczący rzetelnego, ostrożnego i realistycznego charakteru jedynie w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności.

Wyczerpujące określenie wszystkich elementów aktywów i pasywów może bowiem okazać się niemożliwe w przypadku, gdy sprawa ma pilny charakter, który charakteryzuje przyjęcie wycen wstępnych.

272 Podobnie art. 8 projektu regulacyjnych standardów technicznych przewiduje, że rzeczoznawca zwraca szczególną uwagę na elementy, co do których istnieje znaczna niepewność co do wyceny i które mają istotny wpływ na ogólną wycenę.

273 W tych okolicznościach Sąd słusznie orzekł w pkt 359 i 360 zaskarżonego wyroku, że biorąc pod uwagę krótki okres czasu, jakim dysponował Deloitte, mógł on przyznać bezwzględny priorytet analizie dostępnych informacji, skupiając się wyłącznie na kluczowych elementach aktywów i pasywów Banco Popular, których wycena była wysoce niepewna.

274 Z powyższego wynika, że drugi zarzut szczegółowy należy oddalić.

3) W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego

275 W odniesieniu do trzeciego zarzutu szczegółowego należy przypomnieć, że z tego względu iż SRB i Komisja dokonują wyborów o charakterze technicznym oraz sporządzają prognozy i złożone oceny przy przyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy im przyznać pewien zakres uznania. Biorąc pod uwagę ten zakres uznania, kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad prawidłowością uzasadnienia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie może prowadzić do zastąpienia oceny SRB i Komisji własną oceną, lecz ma na celu sprawdzenie, czy dana decyzja nie została oparta na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. analogicznie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo). Zasady te mają zastosowanie do wyceny zobowiązań i aktywów instytucji bankowej przewidzianej w art. 20 ust. 1, 3, 10, 11 i 13 rozporządzenia SRM, niezależnie od tego, czy jest ona dokonywana przez SRB, czy też na jej wniosek przez niezależnego eksperta.

276 Co się tyczy pożyczek i wierzytelności, o których mowa w pkt 370 i 371 zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie ograniczają się do wskazania, że ich zdaniem art. 8 projektu regulacyjnych standardów technicznych ma zastosowanie wyłącznie do aktywów wymagających szczególnej uwagi przy wycenie. Jednakże w pkt 370 tego wyroku Sąd stwierdził, że pożyczki i wierzytelności należą do elementów, o których mowa w tym przepisie, co do których istnieje znaczna niepewność i na które rzeczoznawca zwraca szczególną uwagę. Tymczasem w odwołaniu wnoszący odwołanie nie przedstawiają żadnego argumentu podważającego konkretnie tę ocenę, lecz zwracają się w istocie do Trybunału o dokonanie nowej oceny okoliczności faktycznych, co nie należy do jego kompetencji w ramach postępowania odwoławczego. Taki argument jest zatem niedopuszczalny.

277 Jeśli chodzi o pkt 378 i 379 zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł, że ocena aktywów z tytułu podatków dokonana przez Banco Santander po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular nie pozwala wykazać, że Deloitte dokonał zaniżenia wartości. W tym względzie wskazał on w szczególności, że wartość przypisana tym aktywom przez Banco Santander zależała między innymi od synergii między Banco Santander i Banco Popular, podczas gdy Deloitte miał ustalić wartość poszczególnych kategorii aktywów nie dla konkretnego nabywcy, lecz dla każdego potencjalnego nabywcy. Tymczasem wnoszący odwołanie kwestionują zasadność tych ocen o charakterze faktycznym i wnoszą zatem do Trybunału o dokonanie nowej oceny okoliczności faktycznych, w związku z czym ich wniosek w tym względzie należy uznać za niedopuszczalny.

278 Wreszcie, w pkt 386 i 387 tego wyroku Sąd przedstawił wyjaśnienia udzielone przez Deloitte w odniesieniu do metody wyceny aktywów niematerialnych, uściślając jednocześnie, że zdaniem Deloitte słabe wyniki Banco Popular wskazywały na potencjalną utratę wartości aktywów niematerialnych. W odwołaniu wnoszący odwołanie kwestionują te oceny i powołują się na rzekomo spekulacyjny charakter tego ostatniego ustalenia, opierając się na okolicznościach faktycznych zaistniałych po restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wynika z tego, że również w tym przypadku wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o dokonanie nowej oceny okoliczności faktycznych, co stanowi niedopuszczalny wniosek na etapie postępowania odwoławczego.

279 Z powyższego wynika, że trzeci zarzut szczegółowy należy odrzucić jako niedopuszczalny.

4) W przedmiocie czwartego zarzutu szczegółowego

280 Co się tyczy przedziału wartości przyjętego w wycenie nr 2, z pkt 395–400 zaskarżonego wyroku wynika, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez Deloitte różnica między wartościami przyjętymi dla poszczególnych scenariuszy była uzasadniona metodą zastosowaną w tej wycenie zgodnie z art. 2 ust. 3 projektu regulacyjnych standardów technicznych.

281 Tymczasem, o ile wnoszący odwołanie utrzymują w odwołaniu, że przyjęty przedział wartości był zbyt duży, aby można go było uznać za ostrożny, uczciwy i realistyczny, o tyle przyznają oni, że wybrana metoda wyceny była zgodna z tym przepisem. W związku z tym ponownie wnoszą oni do Trybunału o dokonanie nowej oceny okoliczności faktycznych, co stanowi niedopuszczalny wniosek na etapie postępowania odwoławczego.

282 Czwarty zarzut szczegółowy jest zatem niedopuszczalny.

5) W przedmiocie piątego zarzutu szczegółowego

283 W piątym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 404–409 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie oddalił ich argumentację, zgodnie z którą istniała sprzeczność między wartością aktywów przyjętą w wycenie nr 2, mieszczącą się w przedziale między 1,3 mld EUR a – 8,2 mld EUR, a wyceną nr 1, jak również oceną EBC dotyczącą znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością, w której to ocenie bank ten stwierdził wypłacalność Banco Popular.

284 W pierwszej kolejności utrzymują oni w istocie, że okoliczność, iż zarówno SRB, jak i Deloitte przeprowadziły wycenę Banco Popular, wystarcza sama w sobie, aby uczynić wycenę nr 1 i wycenę nr 2 porównywalnymi, niezależnie od różnic między nimi co do zamierzonego celu i podstawy prawnej tych wycen.

285 Jednakże Sąd słusznie uznał w pkt 406 zaskarżonego wyroku, że odmienne cele przyświecające wycenie nr 1 i wycenie nr 2 oznaczały, że wyceny te powinny były opierać się na różnych kryteriach oceny określonych w projekcie regulacyjnych standardów technicznych EUNB. Mówiąc dokładniej, Sąd przypomniał zatem, że zgodnie z tym projektem regulacyjnych standardów technicznych wycena nr 1 miała na celu przede wszystkim ustalenie, czy łączna wartość elementów aktywów podmiotu przewyższała łączną wartość jego elementów pasywów – czyli jego wypłacalności w świetle bilansu – podczas gdy wycena nr 2 musiała opierać się nie na wartości księgowej podmiotu, ale na wartości ekonomicznej podmiotu.

286 Biorąc pod uwagę te różnice, Sąd mógł oddalić, nie naruszając przy tym prawa, argument oparty na rzekomej sprzeczności między tymi wycenami.

287 W drugiej kolejności, w świetle rozważań zawartych w pkt 264 niniejszego wyroku, Sąd słusznie orzekł, że dokonana przez EBC ocena dotycząca znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością spowodowała bezskuteczność wyceny nr 1 w zakresie, w jakim dotyczyła ona tej samej sytuacji.

288 Co się tyczy w trzeciej kolejności podnoszonych sprzeczności między wyceną nr 2 a tą oceną EBC, wnoszący odwołanie nie kwestionują stwierdzenia zawartego w pkt 409 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym wycena nr 2 powinna uwzględniać nie wartość księgową, lecz wartość ekonomiczną Banco Popular, co może wykluczyć istnienie oczywistej sprzeczności między ujemną wartością ekonomiczną przyjętą w tej wycenie a zawartym w szczególności w owej ocenie EBC stwierdzeniem, że Banco Popular był wypłacalny.

289 Ponadto wobec braku jakichkolwiek wyjaśnień co do domniemanych sprzeczności dotyczących obliczenia aktywów nierentownych argument oparty na takich sprzecznościach nie może wystarczyć do wykazania naruszenia prawa przez Sąd.

290 Wynika z tego, że jako bezzasadne należy oddalić piąty zarzut szczegółowy, a tym samym część pierwszą zarzutu drugiego w całości.

2. W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM

291 W części drugiej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że dopuścił się szeregu naruszeń prawa w ramach badania zgodności wyceny nr 1 i wyceny nr 2 z art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM.

a) Argumentacja stron

292 Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnoszą, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 292 i 293 zaskarżonego wyroku, analiza przewidziana w art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia SRM powinna zostać przeprowadzona przez niezależną osobę, a nie przez SRB. Po drugie, w pkt 298 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie stwierdził, że wnoszący odwołanie nie podnieśli argumentów dotyczących art. 20 ust. 5 lit. c) tego rozporządzenia, podczas gdy w replice w pierwszej instancji utrzymywali, że w wycenach tych nie przeanalizowano celu, o którym mowa w tym ostatnim przepisie. Po trzecie, Sąd orzekł bez żadnego dowodu lub uzasadnienia w pkt 299 i 301 zaskarżonego wyroku, że wycena nr 2 obejmowała analizę przewidzianą w art. 20 ust. 5 lit. b), f) i g) wspomnianego rozporządzenia.

293 Banco Santander podnosi zarzut niedopuszczalności części drugiej zarzutu drugiego ze względu na to, że wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia argumentów, które przedstawili już przed Sądem. W każdym wypadku jego zdaniem ta część zarzutu jest bezzasadna.

294 Komisja, SRB i Królestwo Hiszpanii utrzymują, że część druga tego zarzutu nie jest zasadna.

b) Ocena Trybunału

1) W przedmiocie dopuszczalności

295 W odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Banco Santander należy zauważyć, że w części drugiej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zmierzają do podważenia dokonanej przez Sąd wykładni art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM, przy czym wskazują oni dokładnie krytykowane punkty zaskarżonego wyroku i argumenty, na których opiera się ich krytyka. Nie można zatem uznać części drugiej tego zarzutu za niedopuszczalną w całości.

296 Niemniej jednak, co się tyczy trzeciego zarzutu szczegółowego podniesionego na poparcie tej części omawianego zarzutu, Sąd stwierdził, opierając się na spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na sprawozdaniu Deloitte, że Deloitte wziął pod uwagę cele przewidziane w art. 20 ust. 5 lit. b), f) i g) tego rozporządzenia do celów swojej analizy. O ile wnoszący odwołanie powołują się obecnie na brak analizy tych celów w wycenie nr 2, podważają oni ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez Sąd, nie powołując się jednak na przeinaczenie. Trzeci zarzut szczegółowy podniesiony w ramach części drugiej zarzutu drugiego jest zatem niedopuszczalny.

2) Co do istoty

297 W odniesieniu do pierwszego zarzutu szczegółowego należy przypomnieć, że art. 20 ust. 5 rozporządzenia SRM określa cele, jakie powinna realizować wycena aktywów i zobowiązań przewidziana w art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia. O ile ten ostatni przepis stanowi, że wyceny tej dokonuje osoba niezależna od wszelkich organów publicznych, w tym od SRB i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu, o tyle art. 20 ust. 3 tego rozporządzenia wyraźnie stanowi, że SRB może przeprowadzić wstępną wycenę aktywów i zobowiązań, w przypadku gdy nie jest możliwa niezależna wycena.

298 Tak więc Sąd słusznie orzekł w pkt 292 i 293 zaskarżonego wyroku, że analiza celu przewidzianego w art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia SRM nie zawsze musi zostać przeprowadzona przez niezależnego eksperta.

299 W konsekwencji pierwszy zarzut szczegółowy podniesiony w ramach części drugiej zarzutu drugiego nie jest zasadny.

300 Co się tyczy drugiego zarzutu szczegółowego, prawdą jest, że wnoszący odwołanie słusznie kwestionują prawidłowość stwierdzenia zawartego w pkt 298 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym nie podnieśli oni w skardze i w replice w pierwszej instancji konkretnego argumentu dotyczącego celu określonego w art. 20 ust. 5 lit. c) rozporządzenia SRM. W swojej replice powołali się oni bowiem faktycznie na brak wyceny w świetle tego celu.

301 Niemniej jednak – jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 48 opinii – Sąd, nie naruszając prawa, mógł orzec w pkt 302 i 303 zaskarżonego wyroku, że wycena nr 1 była zgodna z przepisami rozporządzenia SRM, opierając się na art. 20 ust. 10 i 11 tego rozporządzenia.

302 W tym względzie należy zauważyć, że w art. 20 ust. 10 wspomnianego rozporządzenia uściślono, iż w przypadku gdy sprawa ma pilny charakter, choć niektóre z wymogów dotyczących wyceny muszą być spełnione, pozostałe z nich powinny być spełnione jedynie w zakresie, w jakim jest to możliwe. Tymczasem w związku z tymi dwoma rodzajami wymogów przepis ten nie wspomina o analizie celów wyceny, o których mowa w art. 20 ust. 5 tegoż rozporządzenia.

303 Ponadto art. 20 ust. 11 rozporządzenia SRM przewiduje wyraźnie, że wycenę niespełniającą wszystkich wymogów określonych w art. 20 ust. 1 i 4–9 tego rozporządzenia uznaje się za wstępną do czasu przeprowadzenia przez niezależną osobę wyceny w pełni zgodnej z tymi wymogami. Niemniej zgodnie z art. 20 ust. 13 wspomnianego rozporządzenia taka wycena wstępna stanowi dopuszczalną podstawę do podjęcia przez SRB decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Tak więc zarzucany brak uwzględnienia celu określonego w art. 20 ust. 5 lit. c) tego rozporządzenia skutkuje nie tym, że wycena jest niezgodna z prawem, lecz jedynie tym, że ma ona wstępny charakter.

304 Drugi zarzut szczegółowy podniesiony w ramach części drugiej zarzutu drugiego jest zatem bezskuteczny.

305 Z powyższego wynika, że część druga zarzutu drugiego jest w części niedopuszczalna, a w części bezzasadna.

3. W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 7 i 9 rozporządzenia SRM

306 W części trzeciej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie art. 20 ust. 7 i 9 rozporządzenia SRM. Ta część zarzutu dzieli się na dwa zarzuty szczegółowe.

a) Argumentacja stron

307 W pierwszym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 417 i 418 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył art. 20 ust. 7 rozporządzenia SRM, orzekając, iż braki w dokumentach księgowych wymienione w wycenie nr 2 były pozbawione znaczenia, ponieważ znajdowały się w części sprawozdania poświęconej analizie scenariusza likwidacji. Jednakże na podstawie tego samego przepisu w wycenie nr 2 dokonano właśnie oceny, czy inwestorzy zostaliby lepiej lub gorzej potraktowani w przypadku scenariusza likwidacji spółki.

308 W drugim zarzucie szczegółowym, dotyczącym naruszenia art. 20 ust. 9 tego rozporządzenia, wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył samo brzmienie tego przepisu, orzekając w pkt 421–423 tego wyroku, że kwestia traktowania poszczególnych kategorii akcjonariuszy i wierzycieli w scenariuszu likwidacji wchodzi nie w zakres wyceny nr 2, lecz wyceny nr 3.

309 Zdaniem Banco Santander część trzecia zarzutu drugiego jest niedopuszczalna ze względu na to, że wnoszący odwołanie ograniczają się do powtórzenia argumentów, które przedstawili już przed Sądem. W każdym wypadku ich zdaniem ta część zarzutu drugiego jest bezzasadna.

310 Komisja, SRB i Królestwo Hiszpanii uważają, że część trzecia tego zarzutu jest bezzasadna.

b) Ocena Trybunału

311 W odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności należy zauważyć, że w części trzeciej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnoszą, iż w pkt 417 i 418 oraz w pkt 421–423 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie oddalił szereg zarzutów szczegółowych podważających zgodność wyceny nr 2 z art. 20 ust. 7 i 9 rozporządzenia SRM.

312 A zatem, wbrew temu, co utrzymuje Banco Santander, wnoszący odwołanie nie ograniczają się do powtórzenia argumentów, które przedstawili już w pierwszej instancji, w związku z czym argumenty te są dopuszczalne.

313 Część trzecią zarzutu drugiego należy jednak oddalić jako bezskuteczną.

314 W odniesieniu do pierwszego zarzutu szczegółowego podniesionego w ramach omawianej części zarzutu, dotyczącego naruszenia art. 20 ust. 7 rozporządzenia SRM, należy zauważyć, że krytykowane punkty zaskarżonego wyroku wpisują się w analizę Sądu związaną z argumentacją wnoszących odwołanie, zgodnie z którą wycena nr 2 powinna zostać uzupełniona zaktualizowanym bilansem i sprawozdaniem na temat sytuacji finansowej każdego podmiotu wchodzącego w skład grupy Banco Popular.

315 Tymczasem w celu oddalenia tej argumentacji Sąd oparł się jedynie tytułem uzupełnienia, w pkt 416–419 zaskarżonego wyroku, na braku znaczenia przedstawionych mu dokumentów. W pkt 415 tego wyroku Sąd wskazał już bowiem, że taki wymóg nie wynika z art. 20 ust. 7 tego rozporządzenia. Ponadto w pkt 414 owego wyroku Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 20 ust. 10 wspomnianego rozporządzenia wycena wstępna, taka jak wycena nr 2, powinna spełniać wymogi art. 20 ust. 7 i 9 tego rozporządzenia jedynie w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności.

316 Powyższe rozważania, których wnoszący odwołanie nie kwestionują w ramach odwołania, uzasadniają w sposób wymagany prawem oddalenie ich argumentu dotyczącego naruszenia art. 20 ust. 7 rozporządzenia SRM.

317 Co się tyczy drugiego zarzutu szczegółowego podniesionego w ramach części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 20 ust. 9 rozporządzenia SRM, wnoszący odwołanie ograniczają się do skrytykowania pkt 421–423 zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uznał w nich, że kwestia traktowania poszczególnych kategorii akcjonariuszy i wierzycieli w scenariuszu likwidacji wchodzi nie w zakres wyceny nr 2, lecz wyceny nr 3.

318 Jednakże z pkt 420, 421 i 423 in fine tego wyroku wynika, że aby oddalić ich argument dotyczący naruszenia art. 20 ust. 9 rozporządzenia SRM, Sąd oparł się również na stwierdzeniu, że wycena nr 2 spełniała wynikające z tego przepisu wymogi w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności, zgodnie z art. 20 ust. 10 tego rozporządzenia. Tymczasem wnoszący odwołanie nie kwestionują tego stwierdzenia, w związku z czym drugi zarzut szczegółowy jest również bezskuteczny.

319 Wobec tego należy oddalić część trzecią zarzutu drugiego.

4. W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 20 ust. 10 i 11 rozporządzenia SRM

a) Argumentacja stron

320 W części czwartej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył art. 20 ust. 10 i 11 rozporządzenia SRM w zakresie, w jakim orzekł w pkt 277–284 zaskarżonego wyroku, iż brak przyjęcia ostatecznej wyceny ex post nie może mieć wpływu na ważność spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

321 Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 13 tego rozporządzenia wycenę wstępną należy przeprowadzić zgodnie z ust. 10 i 11 tego artykułu, aby stanowiła ona dopuszczalną podstawę do podjęcia decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przed restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, i to przed restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją. Z art. 20 ust. 11 przedmiotowego rozporządzenia wynika zaś, że po wycenie wstępnej powinna nastąpić ostateczna wycena ex post. W przeciwnym razie obowiązek przeprowadzenia ostatecznych wycen byłby pozbawiony znaczenia.

322 Ponadto, o ile zgodnie z art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM wymogi określone w ust. 1, 7 i 9 tego artykułu powinny być spełnione jedynie w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności, o tyle przepis ten nie zwalnia wyraźnie SRB z obowiązku zastosowania się do wymogów wynikających z art. 20 ust. 5 tego rozporządzenia. W tym kontekście wnoszący odwołanie dodają jeszcze, że w pkt 283 i 284 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie oddalił ich twierdzenie, zgodnie z którym odmowa przyjęcia ostatecznych wycen potwierdza nieprawidłowość wstępnych wersji tych wycen.

323 Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander kwestionują zasadność tej argumentacji.

b) Ocena Trybunału

324 W części czwartej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie krytykują pkt 277–284 zaskarżonego wyroku ze względu na to, że ich zdaniem wycena wstępna może stanowić dopuszczalną podstawę do podjęcia decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tylko wtedy, gdy następuje po niej ostateczna wycena ex post.

325 W tym względzie prawdą jest, że art. 20 ust. 13 rozporządzenia SRM dotyczy wycen wstępnych przeprowadzanych „zgodnie z ust. 10 i 11 [tego artykułu]”, co wskazuje, że wycena wstępna musi spełniać warunki przewidziane w ust. 10 i 11 wspomnianego artykułu, aby mogła stanowić dopuszczalną podstawę do podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jednakże art. 20 ust. 11 tego rozporządzenia stanowi, że wycenę niespełniającą wszystkich wymogów określonych w ust. 1 i w ust. 4–9 uznaje się za wstępną „do czasu przeprowadzenia przez niezależną osobę […] ostateczn[ej] wycen[y] ex post […] w najbliższym praktycznie możliwym terminie”. Z samego tego sformułowania, a w szczególności z wyrażenia „do czasu”, wynika, że przeprowadzenie ostatecznej wyceny ex post nie stanowi warunku uznania wyceny za wstępną.

326 Wnoszący odwołanie niesłusznie podnoszą, że taka wykładnia może pozbawić wszelkiej skuteczności (effet utile) ostateczną wycenę ex post przewidzianą w art. 20 ust. 11 rozporządzenia SRM. Zgodnie bowiem z tym przepisem jego celem jest, po pierwsze, zapewnienie, by wszelkie

straty poniesione przez dany podmiot zostały w pełni uwzględnione w jego księgach rachunkowych, a po drugie, dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji o w sprawie odpisania roszczeń wierzycieli lub zwiększenia wartości wypłacanego wynagrodzenia na podstawie art. 20 ust. 12 tego rozporządzenia.

327 Ponadto, ponieważ ostateczna wycena ex post następuje z uwzględnieniem tego celu siłą rzeczy po przyjęciu zatwierdzenia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zgodność z prawem aktu Unii ocenia się na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania tego aktu (wyrok z dnia 3 września 2015 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Komisja, C-398/13 P, EU:C:2015:535, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

328 W związku z tym Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 277–284 zaskarżonego wyroku, że nieprzyjęcie ostatecznej wyceny ex post nie może mieć wpływu na ważność spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

329 W odniesieniu do twierdzenia, zgodnie z którym odmowa przyjęcia ostatecznej wyceny ex post potwierdza nieprawidłowość wersji wstępnych, Sąd słusznie zauważył, że twierdzenie to ma charakter czysto spekulacyjny, a w każdym razie podważa nie brak ostatecznej wyceny ex post, lecz wycenę nr 2.

330 Ponadto, o ile wnoszący odwołanie wskazują, że art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM nie dotyczy wymogów wynikających z ust. 5 tego artykułu, o tyle należy zauważyć, że argument ten odnosi się do naruszeń prawa podniesionych w ramach drugiego zarzutu szczegółowego podniesionego w ramach części drugiej zarzutu drugiego i należy go oddalić z tych samych powodów, co powody zawarte w pkt 300–303 niniejszego wyroku.

331 Z powyższego wynika, że część czwarta omawianego zarzutu jest bezzasadna.

G. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego żądania odszkodowawczego związanego ze stwierdzeniem nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i decyzji 2017/1246

332 W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 590 i 591 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie oddalił ich żądanie odszkodowawcze związane ze stwierdzeniem nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i decyzji 2017/1246.

333 Jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 60 opinii, wnoszący odwołanie ograniczają się w tym względzie do wskazania krytykowanych punktów zaskarżonego wyroku i do wskazania, że podtrzymują swoje argumenty dotyczące niezgodności z prawem tych decyzji, a także swoje żądanie odszkodowawcze oparte na tej niezgodności z prawem, nie precyzując jednak naruszenia prawa, jakiego miał się dopuścić Sąd.

334 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przypomnianym w pkt 140 niniejszego wyroku odwołanie powinno dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku lub postanowienia, o którego uchylenie wniesiono, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem uznania odwołania lub danego zarzutu za niedopuszczalne.

335 W tych okolicznościach należy uznać zarzut trzeci za niedopuszczalny.

H. W przedmiocie części pierwszej zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia obowiązku zachowania poufności

336 W części pierwszej zarzutu czwartego wnoszący odwołanie utrzymują, że w ramach badania ich skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej z powodu naruszenia obowiązku zachowania poufności Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 339 TFUE oraz art. 88 i 91 rozporządzenia SRM w związku z motywem 116 tego rozporządzenia. Ta część omawianego zarzutu dzieli się na osiem zarzutów szczegółowych.

1. Argumentacja stron

337 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył wymogi staranności i ostrożności wynikające z art. 88 i 91 rozporządzenia SRM w związku z motywem 116 tego rozporządzenia, a także z art. 339 TFUE, orzekając w pkt 613 i 616–618 zaskarżonego wyroku, że przewodnicząca SRB nie naruszyła ani zasady poufności, ani obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej podczas wywiadu, którego udzieliła kanałowi telewizyjnemu Bloomberg. Podczas tego wywiadu potwierdziła ona bowiem, że SRB nadzoruje Banco Popular, wbrew temu, co uczyniłby organ administracji działający ze zwykłą ostrożnością i starannością.

338 Tymczasem w świetle motywu 116 rozporządzenia SRM należy przyjąć, że sam fakt wskazania, iż SRB bada konkretny podmiot, może mieć negatywny wpływ na ten podmiot. W tym względzie wnoszący odwołanie uważają, że wcześniejsze istnienie negatywnych głosów w prasie na temat Banco Popular bynajmniej nie zwalnia SRB z odpowiedzialności, ale powinno było ją skłonić do zachowania szczególnej ostrożności w odniesieniu do wszelkich wzmianek o Banco Popular. Ponadto rynek zinterpretował wypowiedzi poczynione w tym wywiadzie jako wskazówkę co do możliwości podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

339 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie powołują się na stosowanie różnych kryteriów prawnych. W ramach badania dotyczącego odpowiedzialności SRB w pkt 615 i 616 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył zakres motywu 116 rozporządzenia SRM do sytuacji, w których wyraźnie wskazano, że bank zostanie objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Natomiast w ramach badania dotyczącego prawa do bycia wysłuchanym, zawartego w pkt 485–488 tego wyroku, Sąd uznał, że samo przekazanie informacji na temat tego, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, może mieć negatywne skutki.

340 W trzeciej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że w pkt 613 i 616 tego wyroku Sąd zminimalizował znaczenie wpływu oświadczeń przewodniczącej SRB na sytuację Banco Popular, porównując te oświadczenia z wcześniejszym artykułem, który ukazał się w dzienniku *El Confidencial* z dnia 15 maja 2017 r. i w którym wskazano, że Banco Popular został poddany kontroli EBC. Jednakże badanie przez EBC jako organ nadzoru nad sektorem bankowym, o którym mowa w tym artykule prasowym, nie jest w ogóle porównywalne z faktem bycia nadzorowanym przez SRB. Ponadto ukazanie się artykułu w prasie niefinansowej również nie jest porównywalne z oświadczeniami przewodniczącej SRB na kanale telewizyjnym Bloomberg. Co więcej, w odróżnieniu od daty wspomnianych oświadczeń, data ukazania się artykułu w dzienniku z dnia 15 maja 2017 r. nie występuje w żadnym dokumencie urzędowym jako data, w której zostały stwierdzone odpływy depozytów lub załamania kursów.

341 W czwartej kolejności, w odniesieniu do artykułu prasowego opublikowanego w dniu 31 maja 2017 r. przez agencję Reuters wnoszący odwołanie utrzymują, że wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 625 zaskarżonego wyroku, wyciek informacji wewnętrznych zrelacjonowany w tym artykule sugerował rynkowi, że Banco Popular zostanie objęty działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pomimo zaprzeczenia zawartego w późniejszym komunikacie prasowym SRB. W odniesieniu do rozważań zawartych w pkt 627–632 tego wyroku utrzymują oni, że o ile w innych artykułach prasowych, które ukazały się w dniach 11 i 15 maja 2017 r. w dzienniku *El Confidencial*, wspomniano już o ryzyku upadłości Banco Popular, o tyle w żadnym z tych artykułów nie wymieniono źródeł Unii, w odróżnieniu od wspomnianego artykułu opublikowanego przez agencję Reuters. W każdym wypadku Sąd zignorował rzeczywistość, jako że między artykułem opublikowanym przez agencję Reuters w dniu 31 maja 2017 r. a oświadczeniami poczynionymi w dniu 23 maja 2017 r. przez przewodniczącą SRB został ustalony związek, co doprowadziło do ogólnej paniki na rynku.

342 W piątej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą, że motyw 116 i art. 88 rozporządzenia SRM ustanawiają wzruszalne domniemanie istnienia związku przyczynowego między oświadczeniami, przeciekami i innymi informacjami podanymi do wiadomości publicznej z naruszeniem obowiązku zachowania poufności a wyrządzoną szkodą. Tak więc w przypadku naruszenia tego obowiązku ciężar dowodu zostaje odwrócony i to do organów Unii należy udowodnienie braku takiego związku. Tymczasem w pkt 636–641 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, nie uwzględniając tego domniemania.

343 W szóstej kolejności wnoszący odwołanie podnoszą, że dwie wewnętrzne wiadomości elektroniczne z dni 10 i 18 sierpnia 2017 r. dotyczące potencjalnego wycieku informacji, które to wiadomości przedstawili oni przed Sądem, wskazują, że SRB nie ustanowiła żadnego skutecznego automatycznego mechanizmu kontroli lub ostrzegania w odniesieniu do takich wycieków i oświadczeń jej przewodniczącej. Wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 644 i 645 zaskarżonego wyroku, brak takiego mechanizmu był istotny dla oceny naruszenia obowiązku zachowania poufności.

344 W siódmej kolejności wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd niesłusznie nie wypowiedział się w pkt 609 i 610 zaskarżonego wyroku w przedmiocie ich argumentów dotyczących wycieków informacji do hiszpańskich organów administracji, które miały swojego członka w SRB.

345 W ósmej i ostatniej kolejności wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że w pkt 647–651 zaskarżonego wyroku oddalił ich zarzut szczegółowy dotyczący podnoszonej biernej postawy SRB i Komisji ze względu na to, że nie wyjaśnili oni, co zarzucają Komisji i SRB, ani nie wskazali przepisu, na którego naruszenie się powołują, oraz że przy założeniu, iż odsyłają oni do argumentów przedstawionych w skardze o stwierdzenie nieważności, argumenty te zostały już oddalone.

346 Jednakże w pkt 169 ppkt (ii) i (iii) skargi w pierwszej instancji powołali się oni, w związku z oświadczeniami i wyciekami SRB oraz procesem podejmowania decyzji, na naruszenie zasad dobrej administracji i staranności, zasady nemo auditur, obowiązku uzasadnienia, zasady proporcjonalności w związku z art. 17 Karty oraz zasady niedyskryminacji. Te zasady i prawa podstawowe mogą prowadzić do powstania odpowiedzialności pozaumownej SRB i Komisji z tytułu naruszenia art. 88 rozporządzenia SRM oraz z powodu braku staranności i ostrożności przy stosowaniu art. 18 tego rozporządzenia, ponieważ podjęły one w stosunku do Banco Popular działania w ramach jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób przedwczesny, dopuszczając się przy tym szeregu zaniechań i bezprawnych działań, które wyrządziły

wnoszącym odwołanie szkodę. Wnoszący odwołanie twierdzą, że podtrzymują te zarzuty szczegółowe, powołując się na naruszenia prawa podniesione w ramach zarzutów pierwszego i drugiego.

347 SRB utrzymuje, że część pierwsza zarzutu czwartego jest niedopuszczalna, ponieważ w tej części odwołanie ogranicza się do powtórzenia argumentów przedstawionych już w pierwszej instancji. Z tych samych powodów Komisja powołuje się na niedopuszczalność ósmego zarzutu szczegółowego podniesionego na poparcie tej części omawianego zarzutu, twierdząc jednocześnie, że podniesione twierdzenia są ogólne i nieprecyzyjne, co uniemożliwia stronie przeciwnej skuteczną obronę.

2. Ocena Trybunału

348 Na wstępie, o ile SRB podnosi, że część pierwsza zarzutu czwartego ogranicza się do powtórzenia argumentów przedstawionych już w pierwszej instancji, o tyle należy zauważyć, że w tej części odwołanie zmierza w istocie do podważenia zasadności uzasadnienia Sądu odnośnie do szeregu kwestii prawnych, które zostały mu przedstawione w odniesieniu do naruszenia przez SRB lub Komisję obowiązku zachowania poufności. Ponadto w zakresie, w jakim ta część zarzutu zawiera dokładne wskazówki co do krytykowanych punktów zaskarżonego wyroku, nie można jej uznać za niedopuszczalną w całości.

349 W pozostałym zakresie zarzuty niedopuszczalności ograniczają się do niektórych zarzutów szczegółowych podniesionych na poparcie części pierwszej zarzutu czwartego. Należy je zbadać w ramach analizy dotyczącej danego zarzutu szczegółowego.

a) W przedmiocie zarzutów szczegółowych od pierwszego do trzeciego, dotyczących naruszenia obowiązku zachowania poufności

350 W zarzutach szczegółowych od pierwszego do trzeciego podniesionych w części pierwszej zarzutu czwartego wnoszący odwołanie utrzymują w istocie, że w pkt 611–618 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnie zastosował obowiązek zachowania poufności, wynikający z art. 339 TFUE oraz z art. 88 i 91 rozporządzenia SRM w świetle motywu 116 tego rozporządzenia, w odniesieniu do wypowiedzi przewodniczącej SRB uczynionych podczas wywiadu, jakiego udzieliła ona kanałowi telewizyjnemu Bloomberg w dniu 23 maja 2017 r.

351 Co się tyczy w pierwszej kolejności wykładni tego obowiązku, wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że nie uznał, iż sam fakt wskazania, że SRB nadzoruje dany podmiot, może naruszyć wspomniany obowiązek.

352 Zgodnie z art. 339 TFUE członkowie instytucji Unii oraz urzędnicy i inni pracownicy Unii są zobowiązani, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji, nie ujawniać informacji objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową, a zwłaszcza informacji dotyczących przedsiębiorstw i ich stosunków handlowych lub kosztów własnych.

353 Co się tyczy SRB, art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM stanowi, że członkowie SRB, a w szczególności pracownicy tego organu, podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy zawodowej określonym w art. 339 TFUE i w odpowiednich aktach prawa Unii. W tym celu w szczególności zabrania im się ujawniania jakimkolwiek osobom lub organom informacji poufnych otrzymanych w trakcie wykonywania obowiązków zawodowych, chyba że następuje to w ramach wykonywania przez

nich wspomnianych funkcji bądź w formie skrótowej lub zbiorczej uniemożliwiającej zidentyfikowanie danego podmiotu. Niemniej jednak sam art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM nie precyzuje, co stanowi informacje poufne.

354 W tym względzie w motywie 116 tego rozporządzenia uściślono przede wszystkim, że „informacje na temat treści i szczegółów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich ocen tych planów mogą mieć dalekosiężne skutki, w szczególności dla danego przedsiębiorstwa" oraz że „[n]ależy założyć, że wszelkie informacje udzielone na potrzeby podjęcia decyzji – niezależnie, czy dotyczy ona tego, czy spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy zastosowania określonego instrumentu, czy też działania w toku procedury – mają wpływ na interes publiczny i prywatny, którego działanie dotyczy".

355 Co więcej, zgodnie z tym motywem „już sama informacja, że [SRB] i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji badają określony podmiot, może mieć dla niego negatywne skutki" oraz że „[w] związku z tym należy zapewnić odpowiednie mechanizmy utrzymywania poufności informacji".

356 Wreszcie, w tym samym motywie określono informacje, o których mowa, a mianowicie „treść i szczegóły planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich przeprowadzanych w związku z tym ocen". Otóż informacje te odnoszą się, podobnie jak informacje, o których mowa w pkt 354 niniejszego wyroku, do działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

357 Wynika z tego, że już sama informacja, iż SRB i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji badają podmiot w szczególności w ramach procedury lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w ich perspektywie może mieć negatywny wpływ na ten podmiot, a zatem należy ją uznać za objętą obowiązkiem zachowania poufności przewidzianym w art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM.

358 Natomiast z motywów 15 i 89 tego rozporządzenia wynika, że istnieje ścisły związek między zadaniami nadzorczymi powierzonymi w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, w szczególności EBC, a zadaniem powierzonym SRB w rozporządzeniu SRM. Wynika stąd bowiem, że w celu optymalizacji skuteczności jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB powinna ściśle współpracować z EBC oraz innymi organami uprawnionymi do nadzorowania podmiotów w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego, w szczególności w przypadku grup objętych nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez EBC. W tych okolicznościach art. 30 ust. 2 rozporządzenia SRM przewiduje, że – w szczególności, ale nie tylko na etapie planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wczesnej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – SRB i EBC są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania ich zadań.

359 Tak więc SRB jest podobnie jak EBC zobowiązana do monitorowania rozwoju sytuacji na rynkach finansowych, a w szczególności do nadzorowania instytucji objętych tym rozporządzeniem, aby móc działać w sposób skuteczny i szybki, w przypadku gdy dana instytucja kredytowa znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością.

360 W konsekwencji sama informacja, zgodnie z którą SRB nadzoruje wspólnie z EBC jedną z instytucji kredytowych objętych rozporządzeniem SRM, nie może co do zasady zostać uznana za objętą obowiązkiem zachowania poufności przewidzianym w art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM, w braku dodatkowych informacji, które mogłyby wskazywać na to, że SRB działa w ramach procedury lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w ich perspektywie.

361 W niniejszej sprawie z pkt 613, 615–617 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd oparł się właśnie na stwierdzeniu, iż rozpatrywane informacje nie odnosiły się do szczególnej sytuacji danego podmiotu lub nie mogły służyć do powiązania go z procedurą lub z działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

362 Co się tyczy fragmentu wywiadu przytoczonego w pkt 612 zaskarżonego wyroku, wskazał on bowiem w pkt 613, 615 i 616 tego wyroku, że przedstawione wypowiedzi mają charakter ogólny, nie wspominają o hipotezie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular, a w szczególności nie pozwalają wysnuć żadnych wniosków odnośnie do zbliżającego się wdrożenia takiego działania, a tym bardziej – odnośnie do instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który SRB mogłaby zastosować. Co się tyczy drugiego fragmentu przytoczonego w pkt 617 wspomnianego wyroku, Sąd ograniczył się do wskazania, że ów fragment nie dotyczył konkretnej sytuacji Banco Popular.

363 W tych okolicznościach wnoszący odwołanie niesłusznie podnoszą w ramach pierwszego i trzeciego zarzutu szczegółowego, że Sąd oparł się na błędnej wykładni art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM w związku z motywem 116 tego rozporządzenia.

364 Ponadto należy oddalić drugi zarzut szczegółowy dotyczący rzekomej sprzeczności w uzasadnieniu. Zarówno w pkt 615 i 616, jak i w pkt 485–488 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał bowiem, posługując się niemal identycznymi słowami, czy rozpatrywane informacje mogły wskazywać na to, że Banco Popular może zostać objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Sąd oparł się zatem na tym samym kryterium prawnym w celu zbadania ewentualnego naruszenia obowiązku zachowania poufności.

365 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zastosowanie art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM w związku z motywem 116 tego rozporządzenia, wnoszący odwołanie krytykują zasadniczo ocenę fragmentu wywiadu przytoczonego w pkt 612 zaskarżonego wyroku. We fragmencie tym przewodnicząca SRB odpowiedziała na pytanie dotyczące konkretnie sytuacji Banco Popular, co następuje:

„Nigdy nie mówię o poszczególnych bankach. Przypatrujemy się więcej niż jednemu bankowi i oczywiście Banco Popular również jest przypadkiem, który nadzorujemy, ale nie jest on jedyny”. (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 Wnoszący odwołanie podnoszą w istocie, że przewodnicząca SRB w sposób dorozumiany ujawniła możliwość uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do Banco Popular, wskazując, że ów organ nadzoruje ten bank.

367 W tym względzie należy zauważyć, że w pkt 613 zaskarżonego wyroku Sąd oparł się na stwierdzeniu, iż wypowiedzi przytoczone w pkt 612 tego wyroku, i zacytowane w pkt 365 niniejszego wyroku, odnosiły się nie do indywidualnego badania Banco Popular przez SRB w perspektywie procedury lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz ogólnie – „instytucji", a mianowicie ogółu instytucji, w odniesieniu do których SRB zapewnia nadzór we współpracy z EBC w kontekście jednolitego mechanizmu nadzorczego.

368 Jako że wnoszący odwołanie nie powołują się na żadne przeinaczenie w tym względzie, badanie przeprowadzone przez Trybunał w ramach niniejszego postępowania odwoławczego musi się opierać na tym stwierdzeniu Sądu.

369 Wynika stąd, że w świetle ustaleń zawartych w pkt 358–360 niniejszego wyroku Sąd nie naruszył prawa, wskazując w pkt 613 zaskarżonego wyroku, iż okoliczność, że Banco Popular, jako instytucja kredytowa objęta jednolitym mechanizmem nadzorczym, jest nadzorowany przez SRB we współpracy z EBC, nie stanowi informacji poufnej w rozumieniu art. 339 TFUE oraz art. 88 i 91 rozporządzenia SRM w związku z motywem 116 tego rozporządzenia.

370 W tym kontekście wnoszący odwołanie podnoszą ponadto, po pierwsze, że przewodnicząca SRB powinna była zachować szczególną ostrożność ze względu na negatywne doniesienia medialne dotyczące Banco Popular, a po drugie, że rynek zinterpretował wypowiedzi poczynione w wywiadzie udzielonym kanałowi telewizyjnemu Bloomberg w dniu 23 maja 2017 r. jako sygnalizujące możliwe działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do tego banku.

371 W tym względzie wystarczy zauważyć, że w braku przekazania poufnej informacji w tym wywiadzie okoliczności te nie pozwalają na stwierdzenie naruszenia przez przewodniczącą SRB obowiązku zachowania poufności.

372 Wobec powyższego zarzuty szczegółowe od pierwszego do trzeciego podniesione w części pierwszej zarzutu czwartego należy oddalić jako bezzasadne.

b) W przedmiocie czwartego zarzutu szczegółowego, dotyczącego podnoszonego wycieku informacji wewnętrznych

373 W czwartym zarzucie szczegółowym podniesionym w części pierwszej zarzutu czwartego wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd błędnie orzekł, iż artykuł prasowy opublikowany w dniu 31 maja 2017 r. przez agencję Reuters nie pozwalał na wykazanie wycieku informacji poufnych stanowiącego naruszenie obowiązku zachowania poufności przez SRB i Komisję.

374 W tym względzie z pkt 619–633 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd odrzucił istnienie naruszenia tego obowiązku ze względu, po pierwsze, na to, że wycieki informacji zrelacjonowane w tym artykule zawierały informacje, którym zaprzeczyła SRB albo które zostały już podane do wiadomości publicznej. Po drugie, stwierdził on w pkt 634–643 tego wyroku, że nie zostało przed nim udowodnione, iż SRB lub Komisja były źródłem wycieków, które doprowadziły do ujawnienia tych informacji.

375 W ramach czwartego zarzutu szczegółowego podniesionego w części pierwszej zarzutu czwartego wnoszący odwołanie ograniczają się bowiem do krytyki pkt 625 i 627–632 zaskarżonego wyroku. Twierdzą oni, że – wbrew temu, co Sąd orzekł w tych punktach – wyciek wewnętrzny zrelacjonowany w artykule prasowym opublikowanym w dniu 31 maja 2017 r. przez agencję

Reuters sugerował, że Banco Popular zostanie objęty działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz że informacja ta nie była publicznie znana mimo faktu, iż w innych artykułach przekazano już wcześniej tę samą informację, co uzasadniali tym, że te inne artykuły nie wskazywały wewnętrznych źródeł Unii.

376 Wnoszący odwołanie nie kwestionują natomiast ustaleń zawartych w pkt 634–639 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi nie wykazali oni przed Sądem, że podnoszony wyciek wewnętrzny informacji można przypisać urzędnikowi Komisji lub członkowi personelu SRB.

377 Jako że na podstawie tych ostatnich ustaleń Sąd mógł dojść do wniosku, nie naruszając przy tym prawa, że nie wykazano naruszenia przez Komisję lub SRB obowiązku zachowania poufności, czwarty zarzut szczegółowy jest bezskuteczny.

c) W przedmiocie zarzutów szczegółowych od piątego do ósmego podniesionych w części pierwszej zarzutu czwartego

378 Zarzuty szczegółowe piąty i szósty podniesione w części pierwszej zarzutu czwartego wynikają z oczywiście błędnej interpretacji zaskarżonego wyroku.

379 W odniesieniu do piątego zarzutu szczegółowego należy zauważyć, że w pkt 637–641 tego wyroku Sąd w żaden sposób nie wypowiedział się w przedmiocie istnienia związku przyczynowego między naruszeniem obowiązku zachowania poufności a wyrządzoną szkodą, lecz zbadał wstępną kwestię, czy naruszenie tego obowiązku, przy założeniu, że zostanie wykazane, można przypisać Komisji lub SRB.

380 W odniesieniu do szóstego zarzutu szczegółowego wystarczy zauważyć, że Sąd orzekł w pkt 643–645 wspomnianego wyroku, iż dochodzenie wewnętrzne jest bez znaczenia dla oceny jakoby niezgodnego z prawem zachowania, które miało być przyczyną szkody podnoszonej w związku ze spornym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli zostało ono przeprowadzone po przyjęciu tego programu. Natomiast Sąd w żaden sposób nie zajął stanowiska w przedmiocie znaczenia mechanizmów kontroli lub ostrzegania, które mogłyby zapobiec powstaniu takiej szkody.

381 W siódmym zarzucie szczegółowym wnoszący odwołanie podważają pkt 609 i 610 zaskarżonego wyroku. W punktach tych Sąd stwierdził, że wnoszący odwołanie nie wskazali, poza wywiadem przewodniczącej SRB z dnia 23 maja 2017 r. i artykułem opublikowanym przez agencję Reuters w dniu 31 maja 2017 r., innych domniemanych oświadczeń SRB, które ich zdaniem naruszały obowiązek zachowania poufności.

382 W odwołaniu wnoszący odwołanie powołują się na „wycieki informacji” do hiszpańskich organów administracji, które miały swojego członka w SRB, ograniczając się do odesłania do punktów ich skargi i repliki w pierwszej instancji. Jednakże w odwołaniu nie wykazali oni, że Sąd przeinaczył informacje dotyczące wspomnianych wycieków zawarte w tej skardze i w tej replice, nie uwzględniając owych „wycieków informacji” jako oświadczeń SRB.

383 W związku z tym siódmy zarzut szczegółowy jest niedopuszczalny.

384 Wreszcie, co się tyczy ósmego zarzutu szczegółowego, Sąd oddalił w pkt 647–650 zaskarżonego wyroku zarzut szczegółowy dotyczący podnoszonej biernej postawy SRB i Komisji ze względu na to, że wnoszący odwołanie nie wyjaśnili, co im zarzucają, ani jakie działania powinny one były podjąć, oraz przepisów ustanawiających obowiązek działania.

385 Chociaż wnoszący odwołanie kwestionują zasadność tych rozważań, należy jednak stwierdzić, że ich argumentacja, streszczona w pkt 346 niniejszego wyroku, nie pozwala wykazać, że Sąd przeinaczył ich skargę wszczynającą postępowanie.

386 W świetle powyższych rozważań część pierwsza zarzutu czwartego jest częściowo niedopuszczalna, a częściowo bezzasadna.

I. W przedmiocie części drugiej zarzutu czwartego, dotyczącej istnienia związku przyczynowego

387 W części drugiej zarzutu czwartego wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd błędnie orzekł w pkt 653–674 zaskarżonego wyroku, iż nie istnieje związek przyczynowy między podnoszonym naruszeniem obowiązku zachowania poufności a kryzysem płynności Banco Popular.

388 W tym względzie wystarczy zauważyć, że Sąd zbadał podnoszone istnienie związku przyczynowego jedynie posiłkowo po tym, jak doszedł do wniosku, iż nie doszło do naruszenia obowiązku zachowania poufności. Ponadto z analizy części pierwszej zarzutu czwartego wynika, że wszystkie argumenty kwestionujące ten wniosek Sądu należy oddalić.

389 Wobec powyższego część druga zarzutu czwartego jest bezskuteczna.

J. W przedmiocie części trzeciej zarzutu czwartego, dotyczącej żądania odszkodowawczego

390 W części trzeciej zarzutu czwartego wnoszący odwołanie utrzymują, że w pkt 678–698 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie odrzucił jako niedopuszczalne ich żądanie odszkodowawcze związane ze stwierdzeniem nieważności wyceny nr 2.

391 W tym względzie należy zauważyć, że żądanie to zmierzało, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności wyceny nr 2, i to niezależnie od ewentualnego stwierdzenia nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246, a po drugie, do przyznania im odszkodowania w związku z tą wyceną.

392 W odniesieniu do pierwszej części tego żądania należy przypomnieć, że art. 20 ust. 15 rozporządzenia SRM przewiduje, iż wycena taka jak wycena nr 2 stanowi integralną część programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, uściślając wyraźnie, że taka wycena nie może być przedmiotem odrębnego środka odwoławczego, lecz może być przedmiotem środka odwoławczego jedynie łącznie z decyzją podjętą przez SRB. Przepis ten odzwierciedla zatem utrwalone orzecznictwo dotyczące zakresu art. 263 TFUE, zgodnie z którym akty tymczasowe, których celem jest przygotowanie decyzji końcowej, nie wywołują same w sobie wiążących skutków prawnych, w związku z czym nie mogą one być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności odrębnej od skargi na decyzję końcową (zob. podobnie wyrok z dnia 6 maja 2021 r., ABLV Bank i in./EBC, C-551/19 P i C-552/19 P, EU:C:2021:369, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

393 Sąd nie naruszył zatem prawa, odrzucając tę pierwszą część żądania jako niedopuszczalną.

394 Co się tyczy drugiej części omawianego żądania – jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 86 opinii – Sąd słusznie odrzucił ją jako niedopuszczalną. Z pkt 689–698 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd uznał, iż w braku jakiegokolwiek zrozumiałego związku między powołanymi przepisami prawa Unii a żądanym odszkodowaniem skarga wszczynająca postępowanie w pierwszej instancji nie pozwalała zrozumieć podstawy prawnej tego żądania odszkodowawczego podniesionego w ramach zakwestionowania wyceny nr 2.

395 Argumentacja przytoczona na poparcie odwołania również nie pozwala zrozumieć podstawy prawnej tego żądania.

396 W związku z tym Sąd słusznie odrzucił jako niedopuszczalną tę drugą część omawianego żądania.

397 Z powyższego wynika, że część trzecią zarzutu czwartego należy oddalić.

398 Jako że wszystkie zarzuty podniesione przez wnoszących odwołanie na poparcie ich odwołania nie zasługują na uwzględnienie, odwołanie to należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

399 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

400 Artykuł 138 § 1 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

401 Ponieważ w niniejszym przypadku wnoszący odwołanie przegrali sprawę, należy – w świetle żądań Komisji, SRB i Banco Santander – obciążyć ich, poza ich własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję, SRB i Banco Santander.

402 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

403 W konsekwencji Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

2) **Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez i María Rosario Mari Juan Domingo zostają obciążeni, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską, Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) i Banco Santander SA.**

3) **Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.**

Podpisy